

ฝ่ายเกษตร ประจำสถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงจาการ์ตา
(Office of Agricultural Affairs Jakarta)

2569

ภาวะความเคลื่อนไหวด้านการเกษตร

ในสาธารณรัฐอินโดนีเซีย

ประจำเดือนพฤษภาคม 2569

 Office of Agricultural Affairs - Royal Thai Embassy - Jakarta

 oaa_jakarta

 www.opsmoac.go.th/jakarta-home

KKP ก่อสร้างหมู่บ้านชาวประมงแดง-ขาวระยะที่ 1 แล้วเสร็จ 65 แห่ง พร้อมจัดตั้งคณะกรรมการเฉพาะกิจขับเคลื่อนการดำเนินงาน

เมื่อวันที่ 2 พฤษภาคม 2569 นาย Trian Yunanda หัวหน้าทีมประสานงานการก่อสร้างโครงการหมู่บ้านชาวประมงแดง-ขาว (Kampung Nelayan Merah Putih: KNMP) ระยะที่ 1 และระยะที่ 2 กระทรวงกิจการทางทะเลและประมงอินโดนีเซีย (KKP) เปิดเผยว่า การก่อสร้าง KNMP ระยะที่ 1 ในพื้นที่ 65 แห่ง ได้แล้วเสร็จครบถ้วนร้อยละ 100 ณ สิ้นเดือนเมษายน 2569 พร้อมจัดตั้งคณะกรรมการเฉพาะกิจเพื่อกำกับการใช้ประโยชน์จากโครงสร้างพื้นฐานภายใต้โครงการสำคัญของรัฐบาลให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงนโยบาย

ภายหลังการก่อสร้างแล้วเสร็จ KKP ได้ออกคำสั่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกิจการทางทะเลและประมง เลขที่ 20 ปี 2026 ว่าด้วยคณะกรรมการเฉพาะกิจด้านการดำเนินงาน KNMP เพื่อให้การบริหารจัดการโครงการมีทิศทาง เป็นระบบ เกิดประสิทธิผล และใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่า ทั้งนี้ KNMP มีเป้าหมายสำคัญในการสนับสนุนการพึ่งพาตนเองด้านอาหารระดับชาติ ส่งเสริมนโยบายเศรษฐกิจสีน้ำเงินในฐานะแหล่งการเติบโตใหม่ สร้างโอกาสการจ้างงาน กระจายความเจริญทางเศรษฐกิจ และลดความยากจนในพื้นที่ชายฝั่ง

นาย Trian ระบุว่า KKP จะเร่งรัดให้สิ่งอำนวยความสะดวกทั้งหมดสามารถใช้งานได้เหมาะสมและเต็มศักยภาพ โดยคณะกรรมการเฉพาะกิจจะตรวจสอบความพร้อมด้านการบริหารจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์ในแต่ละพื้นที่ เพื่อให้ KNMP สามารถสนับสนุนกิจกรรมของชุมชนชาวประมงได้อย่างเป็นรูปธรรม พร้อมกล่าวขอกภัยต่อกรณีที่มีการก่อสร้างบางแห่งล่าช้ากว่าแผน เนื่องจากปัจจัยภาคสนามหลายประการ อาทิ พื้นที่ก่อสร้างส่วนใหญ่อยู่ในเขตชายฝั่งห่างไกลจากเขตเมือง ข้อเรียกร้องสิทธิในที่ดินระหว่างการพัฒนา และสภาพอากาศรุนแรงที่ยังคงเกิดขึ้นต่อเนื่องจนถึงต้นปี 2569

นอกจากนี้ KKP จะติดตามการก่อสร้าง KNMP ระยะที่ 2 ในพื้นที่อีก 35 แห่งอย่างเข้มงวด เพื่อให้สามารถดำเนินการแล้วเสร็จตามเป้าหมาย ก่อนหน้านี้ นาย Sakti Wahyu Trenggono รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกิจการทางทะเลและประมง ได้กำชับให้การก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกภายในพื้นที่ KNMP มีคุณภาพและสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริงในการเพิ่มผลิตภาพของชุมชนชาวประมง โดยสิ่งอำนวยความสะดวกหลักประกอบด้วย โรงงานผลิตน้ำแข็ง คลังสินค้าแช่แข็ง ศูนย์อาหาร อุโมงค์เรือ และร้านจำหน่ายอุปกรณ์และเสบียงสำหรับชาวประมง

โดยสรุป การก่อสร้าง KNMP ระยะที่ 1 จำนวน 65 แห่ง ซึ่งแล้วเสร็จครบถ้วน ณ สิ้นเดือนเมษายน 2569 ถือเป็นความคืบหน้าสำคัญของโครงการพัฒนาชุมชนประมงชายฝั่งของอินโดนีเซีย โดย KKP ได้จัดตั้งคณะกรรมการเฉพาะกิจเพื่อกำกับการดำเนินงานภายหลังการก่อสร้าง และเตรียมติดตามการก่อสร้างระยะที่ 2 ในพื้นที่อีก 35 แห่ง เพื่อให้โครงสร้างพื้นฐานที่จัดตั้งขึ้นสามารถสนับสนุนการเพิ่มผลิตภาพ สร้างรายได้ และยกระดับเศรษฐกิจชุมชนประมงชายฝั่งได้อย่างเป็นรูปธรรม

ที่มา: กระทรวงกิจการทางทะเลและประมงอินโดนีเซีย, วันที่ 2 พฤษภาคม 2569

ภาวะขาดแคลนปุ๋ยทั่วโลกท่ามกลางวิกฤตภูมิรัฐศาสตร์ ประธานาธิบดี PRABOWO ปรับลดราคาปุ๋ยร้อยละ 20 เพื่อช่วยเหลือเกษตรกร

ท่ามกลางสถานการณ์ราคาปุ๋ยในตลาดโลกที่ปรับตัวสูงขึ้นมากกว่าร้อยละ 40 จากการหยุดชะงักของห่วงโซ่อุปทานโลก ประธานาธิบดี Prabowo Subianto ได้กำหนดมาตรการลดราคาปุ๋ยอุดหนุนลงร้อยละ 20 เพื่อรักษาความต่อเนื่องของการผลิตอาหารภายในประเทศ และบรรเทาภาระต้นทุนการผลิตของเกษตรกร นาย Andi Amran Sulaiman รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย ระบุว่า นโยบายดังกล่าวเป็นผลจากการประเมินความเสี่ยงด้านอุปทานปุ๋ยโลก ซึ่งเริ่มสร้างแรงกดดันต่อภาคการเกษตรในหลายประเทศ โดยตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ 2569 ความขัดแย้งในตะวันออกกลางทำให้ช่องแคบฮอร์มุซ ซึ่งเป็นเส้นทางการค้าปุ๋ยประมาณหนึ่งในสามของโลกได้รับผลกระทบ ขณะที่จีนระงับการส่งออกปุ๋ยไนโตรเจนหลัก ส่งผลให้ราคาปุ๋ยเรียในตลาดโลกเพิ่มขึ้นมากกว่าร้อยละ 40 ภายในระยะเวลาไม่กี่สัปดาห์

มาตรการลดราคาปุ๋ยอุดหนุนร้อยละ 20 ครอบคลุมปุ๋ยอุดหนุนทุกประเภทที่เกษตรกรใช้ได้แก่ ปุ๋ยยูเรีย ปุ๋ยผสมไนโตรเจน-ฟอสฟอรัส-โพแทสเซียม (NPK) และปุ๋ยแอมโมเนียมซัลเฟต (ZA) ควบคู่กับการเตรียมมาตรการเชิงโครงสร้างด้านต้นทุน การกระจายสินค้า และความเพียงพอของปุ๋ย เพื่อรักษาขีดความสามารถในการเพาะปลูกของเกษตรกรในฤดูเพาะปลูกปี 2569 ภายใต้ภาวะราคาปุ๋ยโลกที่ปรับตัวสูงขึ้น นอกจากนี้ รัฐบาลได้ปรับลดข้อกำหนดด้านกฎระเบียบเกี่ยวกับปุ๋ยจำนวน 145 ฉบับภายใต้คำสั่งประธานาธิบดี เพื่อเร่งรัดการกระจายปุ๋ยจากกระทรวงเกษตรไปยัง PT Pupuk Indonesia และส่งต่อถึงเกษตรกรโดยตรง พร้อมทั้งพัฒนาระบบการเข้าถึงปุ๋ยผ่านการบูรณาการกับบัตรประชาชนอินโดนีเซีย (KTP) และขยายเครือข่ายร้านจำหน่ายปุ๋ยไปยังระดับหมู่บ้าน โดยมีเป้าหมายให้ครอบคลุมทุกอำเภอที่เป็นแหล่งผลิตอาหารก่อนเข้าสู่ฤดูเพาะปลูกปี 2569

ภาวะขาดแคลนปุ๋ยทั่วโลกท่ามกลางวิกฤตภูมิรัฐศาสตร์

ประธานาธิบดี PRABOWO ปรับลดราคาปุ๋ยร้อยละ 20 เพื่อช่วยเหลือเกษตรกร

ด้านความมั่นคงของอุปทาน รัฐบาลอินโดนีเซียได้ดำเนินมาตรการกระจายแหล่งจัดหาปุ๋ยมาตั้งแต่ปี 2568 เพื่อลดการพึ่งพาเส้นทางนำเข้าเพียงเส้นทางเดียว ลดความเสี่ยงจากการปิดช่องแคบฮอร์มุซและข้อจำกัดด้านการส่งออกของจีน ตลอดจนสร้างหลักประกันด้านอุปทานปุ๋ยสำหรับฤดูเพาะปลูกปี 2569 มาตรการดังกล่าวคาดว่าจะช่วยลดต้นทุนการผลิตของเกษตรกรได้ในระดับหลายแสนรูเปียห์ต่อเฮกตาร์ต่อฤดูเพาะปลูก ขยายการเข้าถึงปุ๋ยให้แก่เกษตรกรมากกว่า 16 ล้านราย ลดความเสี่ยงจากภาวะขาดแคลนปุ๋ยอันเกิดจากการกระจายสินค้าที่ไม่ทั่วถึง และเสริมสร้างอำนาจต่อรองของเกษตรกรต่อความผันผวนของราคาข้าวเปลือก

ขณะเดียวกัน รัฐบาลได้กำหนดราคาซื้อข้าวเปลือกโดยรัฐบาล (Government Purchase Price: HPP) ไว้ที่ 6,500 รูเปียห์ต่อกิโลกรัม เพื่อป้องกันไม่ให้เกษตรกรประสบภาวะขาดทุนหลังการผลิต มาตรการดังกล่าวช่วยรักษาส่วนต่างระหว่างต้นทุนการผลิตกับราคาจำหน่ายให้อยู่ในระดับที่เกษตรกรยังได้รับผลตอบแทน แม้อยู่ภายใต้แรงกดดันจากความผันผวนของราคาสินค้าในตลาดโลก กล่าวได้ว่า รัฐบาลดำเนินนโยบายครอบคลุมทั้งต้นน้ำและปลายน้ำของห่วงโซ่การผลิต โดยลดต้นทุนต้นน้ำผ่านเงินอุดหนุนปุ๋ยและการลดข้อจำกัดด้านการกระจายสินค้า ควบคู่กับการคุ้มครองรายได้ปลายน้ำผ่านการประกันราคาข้าวเปลือก

เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศในภูมิภาค ประเทศไทยเริ่มเผชิญสถานการณ์ที่เกษตรกรบางส่วนชะลอการเพาะปลูกจากต้นทุนปุ๋ยที่สูงขึ้น ขณะที่เวียดนามเผชิญแรงกดดันต่อการส่งออกข้าวจากการหยุดชะงักของอุปทานจากจีนและภูมิภาคอ่าว โดยเวียดนามซึ่งเป็นผู้จัดหาข้าวเกือบร้อยละ 80 ของความต้องการข้าวของฟิลิปปินส์ ได้นำเข้าปุ๋ยจากจีนมากกว่า 480,000 ตันในไตรมาสแรกของปี 2569 ส่วนฟิลิปปินส์พึ่งพาปุ๋ยจากจีนถึงร้อยละ 75 ขณะที่ไทยจัดหาปุ๋ยจากจีนประมาณหนึ่งในห้า และจากภูมิภาคอ่าวร้อยละ 32 ภายใต้บริบทดังกล่าว อินโดนีเซียมีความพร้อมด้านนโยบายและอุปทานมากกว่า เนื่องจากการกระจายแหล่งอุปทาน การเพิ่มกำลังการผลิตภายในประเทศ และการดำเนินนโยบายเงินอุดหนุนอย่างต่อเนื่อง

นอกจากนี้ ปริมาณสำรองข้าวของรัฐบาลอินโดนีเซียอยู่ในระดับมากกว่า 5 ล้านตัน ซึ่งเป็นระดับสูงสุดเป็นประวัติการณ์ และเป็นปัจจัยสนับสนุนความมั่นคงทางอาหารของประเทศภายใต้ความไม่แน่นอนจากสภาพภูมิอากาศและความผันผวนของห่วงโซ่อุปทานโลก ทั้งนี้ รัฐบาลยังคงให้ความสำคัญกับการรักษาความต่อเนื่องของการผลิตอาหารภายในประเทศ ผ่านการดำเนินนโยบายที่ลดต้นทุนการผลิต เพิ่มประสิทธิภาพการกระจายปัจจัยการผลิต และคุ้มครองรายได้ของเกษตรกรควบคู่กันไป

โดยสรุป มาตรการลดราคาปุ๋ยอุดหนุนร้อยละ 20 ของรัฐบาลอินโดนีเซียเป็นนโยบายเชิงรับและเชิงป้องกันต่อความเสี่ยงจากวิกฤตปุ๋ยโลก โดยครอบคลุมทั้งการลดต้นทุนการผลิต การเร่งรัดระบบกระจายปุ๋ย การกระจายแหล่งอุปทาน และการคุ้มครองรายได้เกษตรกรผ่านราคาซื้อข้าวเปลือกโดยรัฐบาล นโยบายดังกล่าวช่วยลดแรงกดดันต่อภาคการผลิตอาหารภายในประเทศ และเสริมเสถียรภาพด้านความมั่นคงทางอาหารของอินโดนีเซียในช่วงที่ตลาดปุ๋ยและห่วงโซ่อุปทานโลกยังมีความไม่แน่นอนสูง

ที่มา: กระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย, วันที่ 3 พฤษภาคม 2569

อินโดนีเซียมีศักยภาพก้าวสู่ผู้ผลิตในอุตสาหกรรมน้ำมันและก๊าซระดับโลก

อินโดนีเซียได้รับการประเมินว่ามีศักยภาพสูงในการพัฒนาอุตสาหกรรมน้ำมันและก๊าซ (Migas) ให้ก้าวสู่การเป็นผู้ผลิตในระดับโลก โดยผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมเห็นว่า อินโดนีเซียจำเป็นต้องปรับบทบาทจากการเป็นเพียงตลาดรองรับสินค้า ไปสู่การเป็นผู้ผลิตที่มีขีดความสามารถในการครอบครองเทคโนโลยีและควบคุมห่วงโซ่อุปทานของตนเอง เพื่อยกระดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศในภูมิภาคที่มีศักยภาพสูงของโลก

นาย Hendrik Kawilarang Luntungan ประธานเจ้าหน้าที่ฝ่ายพาณิชย์ของบริษัท PT Artas Energi Petrogas ระบุว่า อินโดนีเซียควรมุ่งสู่การเป็นผู้ผลิต เจ้าของเทคโนโลยี และผู้ควบคุมห่วงโซ่อุปทาน มิฉะนั้นประเทศอาจยังคงล่าช้ากว่าคู่แข่งในอุตสาหกรรมโลก ทั้งนี้ บริษัทดังกล่าวเป็นผู้ผลิตท่อไร้ตะเข็บ (seamless tube) รายสำคัญในอินโดนีเซีย ซึ่งมีบทบาทในการลดการพึ่งพาการนำเข้าและสนับสนุนการส่งออกไปยังตลาดเอเชียและตะวันออกกลาง

ผลิตภัณฑ์ท่อไร้ตะเข็บ (seamless tube) ดังกล่าวยังมีส่วนสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจจากการทดแทนการนำเข้าและการส่งออก รวมประมาณ 15 ล้านล้านรูเปียห์ อีกทั้งยังถูกนำไปใช้ในโครงการของผู้รับสัมปทานน้ำมันและก๊าซ (KKKS) ภายใต้มาตรฐาน API 5CT และ API 5L ซึ่งเป็นมาตรฐานสำหรับท่อที่ใช้ในอุตสาหกรรมน้ำมันและก๊าซ จึงแสดงให้เห็นว่าอุตสาหกรรมภายในประเทศมีศักยภาพในการแข่งขันด้านคุณภาพในระดับสากล

ขณะเดียวกัน สมาคมผู้เชี่ยวชาญด้านสิ่งอำนวยความสะดวกการผลิตน้ำมันและก๊าซธรรมชาติแห่งอินโดนีเซีย (IAFMI) และเครือข่ายวิชาชีพน้ำมันและก๊าซธรรมชาติอินโดนีเซีย (KMI) ได้สนับสนุนให้เร่งการเปลี่ยนผ่านอุตสาหกรรมน้ำมันและก๊าซ เพื่อให้เกิดผลเชิงรูปธรรมต่อการลดการนำเข้าอุปกรณ์สำคัญ การเพิ่มประสิทธิภาพด้านต้นทุน การยกระดับสัดส่วนการใช้วัตถุดิบและผลิตภัณฑ์ภายในประเทศ (TKDN) บนพื้นฐานของคุณภาพการพัฒนาผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำมันและก๊าซระดับชาติ ตลอดจนการเสริมสร้างศักยภาพของอินโดนีเซียในฐานะฐานอุตสาหกรรมน้ำมันและก๊าซในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

อย่างไรก็ตาม ภาคอุตสาหกรรมยังเผชิญความท้าทายหลายประการ ได้แก่ การพึ่งพาการนำเข้าส่วนประกอบสำคัญในระดับสูง ข้อจำกัดด้านการครอบครองเทคโนโลยีและการวิจัยและพัฒนา หรือ Research and Development (R&D) กฎระเบียบที่ยังไม่เอื้อต่อการแข่งขัน ช่องว่างด้านคุณภาพทรัพยากรมนุษย์ และความแข็งแกร่งของตราสินค้าอุตสาหกรรมแห่งชาติที่ยังจำกัดในตลาดโลก

โดยสรุป อินโดนีเซียมีศักยภาพในการพัฒนาเป็นผู้ผลิตในอุตสาหกรรมน้ำมันและก๊าซระดับโลก หากสามารถเร่งการเปลี่ยนผ่านอุตสาหกรรมผ่านการยกระดับเทคโนโลยี ลดการพึ่งพาการนำเข้า ปรับปรุงกฎระเบียบ สนับสนุนการลงทุนด้านเทคโนโลยี และพัฒนาระบบนิเวศอุตสาหกรรมพลังงานภายในประเทศอย่างบูรณาการ มาตรการดังกล่าวจะช่วยเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจในระยะยาว และเสริมบทบาทของอินโดนีเซียในห่วงโซ่อุปทานพลังงานระดับภูมิภาคและระดับโลก

ที่มา: Metro TV News, วันที่ 3 พฤษภาคม 2569

BPS คาดการณ์ผลผลิตข้าวอินโดนีเซียครึ่งแรกปี 2569 เพิ่มขึ้นเล็กน้อย ขณะที่พื้นที่เก็บเกี่ยวปรับตัวสูงขึ้น

สำนักงานสถิติแห่งชาติ (BPS) โดยนาย Ateng Hartono รองผู้อำนวยการด้านสถิติการกระจายสินค้าและบริการ เปิดเผยว่า สถานการณ์การผลิตข้าวเปลือกและข้าวสารระดับประเทศในช่วงครึ่งแรกของปี 2569 มีแนวโน้มค่อนข้างทรงตัว และปรับเพิ่มขึ้นเล็กน้อยเมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปีก่อน โดยประมาณการผลิตข้าวสารรวมในช่วงเดือนมกราคม-มิถุนายน 2569 อยู่ที่ 19.31 ล้านตัน เพิ่มขึ้น 0.05 ล้านตัน หรือร้อยละ 0.26 เมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปี 2568 ซึ่งมีผลผลิตอยู่ที่ 19.26 ล้านตัน

นาย Ateng ระบุเพิ่มเติมว่า ผลผลิตข้าวสารในเดือนมีนาคม 2569 คาดว่าจะอยู่ที่ 5.04 ล้านตัน ขณะที่ศักยภาพการผลิตในช่วงเดือนเมษายน-มิถุนายน 2569 คาดว่าจะอยู่ที่ 9.61 ล้านตัน สำหรับผลผลิตข้าวเปลือกในรูปข้าวเปลือกแห้งสีได้ (GKG) คาดว่าผลผลิตรวมในช่วงเดือนมกราคม-มิถุนายน 2569 จะอยู่ที่ 33.52 ล้านตัน GKG เพิ่มขึ้น 0.09 ล้านตัน หรือร้อยละ 0.26 เมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปีก่อน

สำหรับเดือนมีนาคม 2569 ผลผลิตข้าวเปลือกในรูป GKG คาดว่าจะอยู่ที่ 8.75 ล้านตัน ขณะที่ศักยภาพการผลิตในช่วงเดือนเมษายน-มิถุนายน 2569 คาดว่าจะอยู่ที่ 16.68 ล้านตัน GKG โดยอ้างอิงจากผลการสำรวจรอบตัวอย่างพื้นที่ (KSA) ประจำเดือนมีนาคม 2569 นอกจากนี้ ในส่วนของผลผลิตข้าวเปลือกในรูปข้าวเปลือกแห้งเก็บเกี่ยว (GKP) คาดว่าผลผลิตรวมในช่วงเดือนมกราคม-มิถุนายน 2569 จะอยู่ที่ 40.08 ล้านตัน GKP เพิ่มขึ้น 0.14 ล้านตัน หรือร้อยละ 0.35 เมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปี 2568 ซึ่งมีผลผลิตอยู่ที่ 39.94 ล้านตัน GKP โดยผลผลิต GKP ในเดือนมีนาคม 2569 คาดว่าจะอยู่ที่ 10.48 ล้านตัน และศักยภาพการผลิตในช่วงเดือนเมษายน-มิถุนายน 2569 คาดว่าจะอยู่ที่ 19.93 ล้านตัน GKP

ในส่วนของพื้นที่เก็บเกี่ยว นาย Ateng ระบุว่า พื้นที่เก็บเกี่ยวข้าวมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น โดยพื้นที่เก็บเกี่ยวข้าวรวมในช่วงเดือนมกราคม-มิถุนายน 2569 คาดว่าจะอยู่ที่ 6.27 ล้านเฮกตาร์ เพิ่มขึ้น 0.01 ล้านเฮกตาร์ หรือร้อยละ 0.22 เมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปีก่อน ขณะที่พื้นที่เก็บเกี่ยวจริงในเดือนมีนาคม 2569 อยู่ที่ 1.61 ล้านเฮกตาร์ และพื้นที่เก็บเกี่ยวที่มีศักยภาพในช่วงเดือนเมษายน-มิถุนายน 2569 คาดว่าจะอยู่ที่ 3.16 ล้านเฮกตาร์

นาย Ateng กล่าวย้ำว่า ผลการประมาณการดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความต่อเนื่องของการผลิตข้าวระดับประเทศ ซึ่งยังสามารถรักษาระดับการผลิตได้อย่างมีเสถียรภาพ โดยการผลิตยังได้รับแรงสนับสนุนจากระยะการเก็บเกี่ยวที่เกิดขึ้นในไตรมาสที่ 2 อย่างไรก็ตาม ในระยะต่อไปยังจำเป็นต้องติดตามปัจจัยด้านสภาพอากาศและสภาวะทรัพยากรน้ำอย่างใกล้ชิด เพื่อประเมินผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นต่อการผลิตในช่วงถัดไป

โดยสรุป ผลผลิตข้าวสาร ข้าวเปลือกแห้งสีได้ (GKG) และข้าวเปลือกแห้งเก็บเกี่ยว (GKP) ของอินโดนีเซียในช่วงครึ่งแรกของปี 2569 มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเล็กน้อยเมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปีก่อน ควบคู่กับการเพิ่มขึ้นของพื้นที่เก็บเกี่ยว แม้อัตราการขยายตัวจะอยู่ในระดับไม่สูงมาก แต่ข้อมูลดังกล่าวบ่งชี้ว่าการผลิตข้าวระดับประเทศยังคงมีความต่อเนื่อง โดยปัจจัยด้านสภาพอากาศและทรัพยากรน้ำยังเป็นประเด็นที่ต้องติดตามในระยะต่อไป

ที่มา: กระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย, วันที่ 4 พฤษภาคม 2569

อินโดนีเซียยกระดับการกำกับดูแลสินค้านำเข้า ผ่านระบบตรวจสอบฮาลาลแบบบูรณาการ

เมื่อวันที่ 4 พฤษภาคม 2569 รัฐบาลอินโดนีเซียได้เพิ่มความเข้มงวดในการกำกับดูแลสินค้านำเข้า ผ่านกลไกใหม่ที่บูรณาการผลการตรวจสอบของหน่วยงานกักกันแห่งอินโดนีเซีย (Indonesian Quarantine Agency: IQA) เข้ากับการตรวจสอบของสำนักงานประกันผลิตภัณฑ์ฮาลาล (Halal Product Assurance Agency: BPJPH) เพื่อเปิดช่องว่างการกำกับดูแลสินค้าที่อาจผ่านการตรวจสอบด้านสุขอนามัยแล้ว แต่ยังมีประเด็นเกี่ยวกับความสอดคล้องตามมาตรฐานฮาลาล

นาย Ahmad Haikal Hasan หัวหน้า BPJPH ระบุว่า กลไกการดำเนินงานภาคสนามจะเริ่มจากรายงานเบื้องต้นของหน่วยงานกักกัน หากพบข้อบ่งชี้ว่าสินค้าเข้ามีส่วนประกอบหรือเงื่อนไขที่ไม่เป็นไปตามมาตรฐานฮาลาล BPJPH จะดำเนินการตรวจสอบติดตามไปยังผู้นำเข้าโดยตรงทันที พร้อมตรวจสอบแหล่งที่มาและสาเหตุของปัญหา เนื่องจากกรณีดังกล่าวเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติตามข้อกำหนดที่มีผลบังคับใช้

นอกจากนี้ ระบบการกำกับดูแลภายใต้กลไกใหม่นี้จะขยายขอบเขตการตรวจสอบให้ครอบคลุมมากขึ้น มิได้จำกัดเฉพาะด้านสุขอนามัยหรือการกักกันสินค้าเท่านั้น หากแต่รวมถึงการตรวจสอบความถูกต้องด้านฮาลาลอย่างรอบด้าน ตั้งแต่วัตถุดิบ ส่วนประกอบ ไปจนถึงกระบวนการผลิต ทั้งนี้ หน่วยงานกักกันจะทำหน้าที่ตรวจสอบและแจ้งความเสี่ยงเบื้องต้น ณ ด่านนำเข้า ขณะที่ BPJPH จะรับผิดชอบการตรวจสอบรับรองฮาลาลและการบังคับใช้ข้อกำหนดกับผู้ประกอบการ

ขณะเดียวกัน รัฐบาลอินโดนีเซียเริ่มใช้ระบบการตรวจสอบหลายชั้น โดยมีได้ดำเนินการเฉพาะเมื่อสินค้ามาถึงอินโดนีเซียเท่านั้น แต่ยังคงครอบคลุมการตรวจสอบล่วงหน้าในประเทศต้นทางผ่านกลไกการตรวจประเมินเบื้องต้นที่มีหน่วยงานตรวจประเมินเข้ามามีส่วนร่วม ทั้งนี้ BPJPH ได้ทดลองดำเนินการตรวจสอบในหลายประเทศแล้ว เช่น ไทย สิงคโปร์ มาเลเซีย เวียดนาม จีน และเกาหลีใต้ ก่อนขยายการบังคับใช้ให้ครอบคลุมมากขึ้นในระยะต่อไป

โดยสรุป การบูรณาการระบบตรวจสอบระหว่างหน่วยงานกักกันแห่งอินโดนีเซียและ BPJPH เป็นมาตรการสำคัญในการยกระดับการกำกับดูแลสินค้านำเข้าให้มีความรัดกุมมากขึ้น สินค้านำเข้าที่เข้าสู่ตลาดอินโดนีเซียจึงต้องไม่เพียงผ่านข้อกำหนดด้านสุขอนามัย แต่ยังคงต้องเป็นไปตามมาตรฐานฮาลาลหรือมีการแสดงฉลากที่ชัดเจนในกรณีสินค้าไม่ใช่ฮาลาล มาตรการดังกล่าวมีเป้าหมายเพื่อคุ้มครองผู้บริโภค เพิ่มความโปร่งใสของระบบนำเข้า และเสริมสร้างความเชื่อมั่นต่อการบังคับใช้มาตรฐานฮาลาลของอินโดนีเซีย

ที่มา: Kontan, วันที่ 4 พฤษภาคม 2569

กระทรวงเกษตรอินโดนีเซียระบุ การส่งออกผลิตภัณฑ์นมไปเวียดนาม แสดงศักยภาพการแข่งขันของภาคปศุสัตว์แห่งชาติ

กระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย ยืนยันว่า การส่งออกผลิตภัณฑ์นมแปรรูปไปยังเวียดนามเป็นหลักฐานเชิงประจักษ์ถึงขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคปศุสัตว์อินโดนีเซียในตลาดโลก อีกทั้งยังมีส่วนสนับสนุนการเพิ่มมูลค่าสินค้าและการขยายการเข้าถึงตลาดส่งออก นาย I Ketut Wirata ผู้อำนวยการด้านสาธารณสุขสัตว์แพทย์ กรมปศุสัตว์และบริการสุขภาพสัตว์ กระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย ระบุว่า ความสำเร็จดังกล่าวเป็นหลักฐานสำคัญว่า ผลิตภัณฑ์นมของอินโดนีเซียมีขีดความสามารถในการแข่งขันในตลาดโลกเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

นาย I Ketut Wirata กล่าวในโอกาสเปิดตัวการส่งออกผลิตภัณฑ์นมของบริษัท PT Cisarua Mountain Dairy ณ เมืองโบกอร์ จังหวัดชวาตะวันออกว่า การส่งออกผลิตภัณฑ์นมไปยังเวียดนามเป็นก้าวสำคัญเชิงยุทธศาสตร์ในการเสริมสร้างสถานะของเกษตรกรผู้เลี้ยงสัตว์และผู้ประกอบการตลอดจนเพิ่มมูลค่าให้แก่อุตสาหกรรมปศุสัตว์ของประเทศ ทั้งนี้ การส่งออกยังช่วยสร้างความมั่นใจต่อการรับซื้อน้ำนมดิบภายในประเทศ ส่งผลให้การผลิตรวมขยายตัวได้มากขึ้น และช่วยรักษาเสถียรภาพด้านราคา ขณะเดียวกัน สำหรับภาคธุรกิจ ความสำเร็จดังกล่าวเป็นข้อพิสูจน์ว่าอุตสาหกรรมนมของอินโดนีเซียมีศักยภาพในการแข่งขันในตลาดโลก โดยผลการส่งออกยังคงมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในช่วงหลายปีที่ผ่านมา

กระทรวงเกษตรอินโดนีเซียระบุ การส่งออกผลิตภัณฑ์นมไปเวียดนาม แสดงศักยภาพการแข่งขันของภาคปศุสัตว์แห่งชาติ

นอกจากนี้ นาย I Ketut Wirata ระบุว่า จากข้อมูลการออกใบรับรองด้านสัตวแพทย์ในช่วงปี 2566–2569 ปริมาณการส่งออกผลิตภัณฑ์นมของอินโดนีเซียรวมมากกว่า 11.9 ล้านกิโลกรัม คิดเป็นมูลค่า 15.3 ล้านเหรียญสหรัฐ โดยในช่วงสามปีที่ผ่านมา การส่งออกได้ขยายไปยังหลายประเทศ อาทิ ฮองกง ฟิลิปปินส์ และไทย โดยฟิลิปปินส์เป็นตลาดส่งออกขนาดใหญ่ที่สุด ความสำเร็จดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงการเติบโตอย่างต่อเนื่องของอุตสาหกรรมนมอินโดนีเซีย และช่วยเสริมสร้างสถานะของประเทศในฐานะผู้ส่งออกผลิตภัณฑ์นมที่ได้รับการยอมรับเพิ่มขึ้นในภูมิภาคเอเชีย

สำหรับการส่งออกผลิตภัณฑ์โยเกิร์ตแปรรูปจากนมเป็นครั้งแรกจากฟาร์มปศุสัตว์ภายในประเทศไปยังเวียดนาม มีมูลค่า 65,000 เหรียญสหรัฐ หรือประมาณ 1.13 พันล้านบาท ทั้งนี้ กระทรวงเกษตรฯ ระบุว่า ความสำเร็จด้านการส่งออกไม่ได้ขึ้นอยู่กับกำลังการผลิตเพียงอย่างเดียว แต่ยังขึ้นอยู่กับ การปฏิบัติตามมาตรฐานสากล โดยเฉพาะมาตรฐานด้านความปลอดภัยอาหารและสุขภาพสัตว์ กระทรวงเกษตรฯ จึงให้ความสำคัญกับระบบประกันคุณภาพ ผ่านการกำกับดูแลด้านสัตวแพทย์ การรับรอง และการปรับประสานมาตรฐานให้สอดคล้องกับข้อกำหนดของประเทศปลายทาง

นาย I Ketut Wirata กล่าวเพิ่มเติมว่า กระทรวงเกษตรจะดำเนินการเสริมสร้างการคุ้มครองเกษตรกรผู้เลี้ยงสัตว์และผู้ประกอบการอย่างต่อเนื่อง ผ่านการขยายการเข้าถึงตลาด การยกระดับคุณภาพสินค้า และการเสริมสร้างระบบนิเวศอุตสาหกรรม เพื่อให้กิจกรรมการส่งออกไม่เพียงช่วยเพิ่มผล การดำเนินงานด้านการค้าของประเทศ แต่ยังก่อให้เกิดประโยชน์อย่างเป็นรูปธรรมต่อเกษตรกรผู้เลี้ยงสัตว์และผู้ประกอบการ

ด้านนาย Bayu Triprasetyo ผู้อำนวยการฝ่ายการผลิตนมของบริษัท PT Cisarua Mountain Dairy กล่าวว่า การสนับสนุนจากภาครัฐเป็นปัจจัย สำคัญต่อการรักษาคุณภาพสินค้าอย่างสม่ำเสมอ และการอำนวยความสะดวกในกระบวนการส่งออก รวมถึงตลาดเวียดนามซึ่งมีแนวโน้มการเติบโต ที่ดี บริษัทจึงขอขอบคุณกระทรวงเกษตรฯ โดยเฉพาะการกำกับดูแลด้านสาธารณสุขสัตว์แพทย์ และกระทรวงการค้า สำหรับการสนับสนุนให้ กระบวนการส่งออกไปยังเวียดนามดำเนินไปอย่างราบรื่น พร้อมยืนยันว่า ความร่วมมือดังกล่าวจะช่วยเสริมสร้างความมุ่งมั่นของบริษัทในการส่งมอบ ผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพ และสนับสนุนการเพิ่มผลผลิตการส่งออกของประเทศต่อไป

โดยสรุป การส่งออกผลิตภัณฑ์นมแปรรูปของอินโดนีเซียไปยังเวียดนามเป็นความก้าวหน้าสำคัญของอุตสาหกรรมนมและภาคปศุสัตว์ของประเทศ โดยช่วยเพิ่มมูลค่าสินค้า ขยายตลาดส่งออก สร้างความมั่นใจต่อการรับซื้อน้ำนมดิบภายในประเทศ และสนับสนุนการยกระดับมาตรฐานสินค้าให้ สอดคล้องกับข้อกำหนดของตลาดสากล ทั้งยังเป็นปัจจัยสนับสนุนรายได้ของเกษตรกรผู้เลี้ยงสัตว์และผู้ประกอบการในห่วงโซ่อุตสาหกรรมนม

ที่มา: กระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย วันที่ 6 พฤษภาคม 2569

อุตสาหกรรมทูน่าอินโดนีเซียปรับสู่เศรษฐกิจมูลค่าสูง หลังมูลค่าส่งออกทะลุ 1 พันล้านเหรียญสหรัฐในปี 2568

อุตสาหกรรมทูน่าของอินโดนีเซียอยู่ระหว่างการปรับเปลี่ยนจากรูปแบบการดำเนินธุรกิจที่เน้นปริมาณ ไปสู่แนวทางเศรษฐกิจมูลค่าสูง ภายหลังมูลค่าการส่งออกทูน่าในปี 2568 สูงกว่า 1 พันล้านเหรียญสหรัฐ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในอุตสาหกรรมระบุว่า ภาคการผลิตทูน่าของอินโดนีเซียให้ความสำคัญเพิ่มขึ้นกับผลิตภัณฑ์มูลค่าเพิ่ม เช่น ทูน่าแปรรูปและเนื้อปลาทูน่าแล่ชิ้น ควบคู่กับการยกระดับมาตรฐานด้านความยั่งยืน การกระจายตลาดส่งออก และการพัฒนารรรมากิจการด้านประมง

ตลาดส่งออกหลักของทูน่าอินโดนีเซีย ได้แก่ สหรัฐอเมริกา ไทย และญี่ปุ่น ซึ่งแสดงให้เห็นถึงบทบาทเชิงยุทธศาสตร์ของอินโดนีเซียในห่วงโซ่อุปทานอาหารทะเลโลก

นอกจากนี้ ผู้นำอุตสาหกรรมยังให้ความสำคัญกับการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรทูน่าอย่างเต็มประสิทธิภาพ ภายใต้นโยบาย “การใช้ประโยชน์ 100%” โดยปัจจุบันผลพลอยได้จากทูน่าประมาณร้อยละ 40-50 เช่น หนัง กระดูก และเกล็ด ยังมีศักยภาพทางเศรษฐกิจที่ยังไม่ได้ใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่ โดยสามารถนำไปพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์คอลลาเจน ผลิตภัณฑ์ทางเภสัชกรรม และสารชีวเปปไทด์ได้

ขณะเดียวกัน รัฐบาลอินโดนีเซียยังคงเสริมสร้างระบบโควตา การติดตามตรวจสอบ และการรับรองมาตรฐานระหว่างประเทศ เพื่อรักษาความยั่งยืนของทรัพยากรประมงในระยะยาว และเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมทูน่าอินโดนีเซียในตลาดโลก

โดยสรุป อุตสาหกรรมทูน่าอินโดนีเซียกำลังปรับทิศทางจากการเน้นปริมาณการส่งออกไปสู่การสร้างมูลค่าเพิ่ม ผ่านการแปรรูปสินค้า การใช้ประโยชน์จากผลพลอยได้อย่างครบวงจร และการยกระดับมาตรฐานความยั่งยืน ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญต่อการเพิ่มรายได้ การขยายตลาด และการเสริมความสามารถในการแข่งขันของอินโดนีเซียในอุตสาหกรรมอาหารทะเลโลก

ที่มา: Kontan, วันที่ 6 พฤษภาคม 2569

ในการประชุมสุดยอดอาเซียน ประธานาธิบดีอินโดนีเซียย้ำว่า อาหารเป็นปัจจัยสำคัญต่ออธิปไตยและเสถียรภาพของประเทศ

ประธานาธิบดี Prabowo Subianto เน้นย้ำว่า ความมั่นคงทางอาหารเป็นประเด็นพื้นฐานที่มีความสำคัญต่อความอยู่รอดของประเทศ โดยในการกล่าวถ้อยแถลงระหว่างการประชุมเต็มคณะของการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 48 ณ เมืองเซบู เมื่อวันที่ 8 พฤษภาคม 2569 ประธานาธิบดีอินโดนีเซียระบุว่า อาหารเป็นรากฐานสำคัญของเอกราช เสถียรภาพ และสันติภาพ พร้อมย้ำว่ารัฐบาลต้องมีบทบาทอย่างเข้มแข็งในการคุ้มครองภาคอาหาร เนื่องจากเกี่ยวข้องโดยตรงกับปัจจัยพื้นฐานในการดำรงชีวิตและเสถียรภาพทางสังคมของประเทศ

ประธานาธิบดี Prabowo เห็นว่า ภาคเกษตรและอาหารไม่ควรถูกมองเป็นเพียงประเด็นทางเศรษฐกิจเท่านั้น แต่เป็นภารกิจหลักของรัฐบาลในการดูแลความมั่นคงของประเทศ ดังนั้น อินโดนีเซียจึงเดินหน้าเสริมสร้างอธิปไตยทางอาหาร ผ่านการสนับสนุนภาคการเกษตรและการให้ความสำคัญต่อเกษตรกร นอกจากนี้ ยังย้ำว่าความมั่นคงทางอาหารจำเป็นต้องอาศัยภาวะผู้นำของภาครัฐและมาตรการแทรกแซงเชิงนโยบาย โดยอินโดนีเซียไม่เห็นว่าการเกษตรควรถูกปล่อยให้ตกทอดแก่เอกชนเพียงฝ่ายเดียว

ในโอกาสเดียวกัน ประธานาธิบดีอินโดนีเซียได้กล่าวเตือนประเทศสมาชิกอาเซียนถึงความเสี่ยงจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ รวมถึงความเป็นไปได้ของปรากฏการณ์เอลนีโญระดับรุนแรง ซึ่งอาจกระทบต่อการผลิตอาหารของภูมิภาค ด้วยเหตุนี้ การเสริมสร้างความร่วมมือระดับภูมิภาคด้านอาหารจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งขึ้น โดยอินโดนีเซียสนับสนุนให้อาเซียนเพิ่มความร่วมมือด้านเทคโนโลยีการเกษตร การกระจายความหลากหลายของอาหาร ตลอดจนการเพิ่มประสิทธิภาพระบบสำรองอาหารระดับภูมิภาคผ่านกลไก ASEAN Plus Three Emergency Rice Reserve (APTERR)

สอดคล้องกับแนวทางดังกล่าว กระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย ภายใต้การนำของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร Andi Amran Sulaiman ได้เร่งดำเนินมาตรการเชิงยุทธศาสตร์เพื่อเสริมสร้างความมั่นคงทางอาหารแห่งชาติ ครอบคลุมการเพิ่มผลผลิต การใช้ประโยชน์ที่ดินให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด การปรับปรุงระบบชลประทาน การทำเกษตรสมัยใหม่ และการเสริมสร้างปริมาณสำรองอาหารของรัฐบาล โดยข้อมูลล่าสุดระบุว่า ปริมาณสำรองข้าวของรัฐบาลอินโดนีเซียสูงกว่า 5 ล้านตัน ซึ่งเป็นระดับสูงสุดนับตั้งแต่อินโดนีเซียได้รับเอกราช ขณะที่ดัชนีราคาเกษตรกรได้รับเทียบกับต้นทุนการผลิต (NTP) อยู่ที่ 125.45 ในเดือนกุมภาพันธ์ 2569 และราคาปุ๋ยอุดหนุนลดลงร้อยละ 20 ท่ามกลางแนวโน้มราคาปุ๋ยโลกที่ปรับตัวสูงขึ้น

โดยสรุป อินโดนีเซียให้ความสำคัญกับความมั่นคงทางอาหารในฐานะรากฐานของอธิปไตย เสถียรภาพ และความพร้อมรับมือวิกฤตระดับโลก โดยมุ่งเสริมสร้างภาคเกษตรทั้งด้านการผลิต โครงสร้างพื้นฐาน เทคโนโลยี และการบริหารจัดการปริมาณสำรองอาหาร ทั้งนี้ ภาคเกษตรยังมีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศ โดยสำนักงานสถิติแห่งชาติอินโดนีเซียระบุว่า ภาคเกษตรมีส่วนร้อยละ 12.67 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศในไตรมาสที่ 1 ปี 2569 ขณะที่การส่งออกสินค้าเกษตรสดและแปรรูปในช่วงเดือนมกราคม-ธันวาคม 2568 เพิ่มขึ้นร้อยละ 28.26 หรือคิดเป็นมูลค่าเพิ่มขึ้น 166.71 ล้านล้านรูเปียห์ ส่วนการนำเข้าลดลงร้อยละ 9.66 หรือคิดเป็นมูลค่าลดลง 41.68 ล้านล้านรูเปียห์ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงทิศทางการยกระดับภาคเกษตรของอินโดนีเซียเพื่อรองรับความเสี่ยงด้านอาหารและเสริมสร้างบทบาทในความร่วมมือด้านอาหารของอาเซียน

ที่มา: กระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย วันที่ 10 พฤษภาคม 2569

เกษตรกรสวนยางพาราในสุมาตราได้เผชิญความเสี่ยง แม้ราคายางพาราปรับตัวสูงขึ้น

การปรับตัวเพิ่มขึ้นของราคายางพารายังไม่ส่งผลเชิงบวกต่อเกษตรกรในจังหวัดสุมาตราได้อย่างเต็มที่ เนื่องจากภาคการผลิตยางพารายังคงเผชิญความท้าทายหลายประการ ทั้งปัญหาความปลอดภัยในพื้นที่สวนยาง การระบาดของโรคพืชในแปลงปลูกยางพารา ตลอดจนการเพิ่มขึ้นของราคาสารช่วยให้น้ำยางจับตัว หรือ “น้ำส้มยาง” ซึ่งส่งผลให้ต้นทุนการผลิตปรับตัวสูงขึ้นตามไปด้วย ทั้งนี้ เกษตรกรในเขต Musi Banyuasin ระบุว่าราคายางพารามีแนวโน้มปรับตัวดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง จากเดิมประมาณ 15,000 รูเปียห์ต่อกิโลกรัม เพิ่มขึ้นแต่ละระดับ 20,000 รูเปียห์ต่อกิโลกรัม โดยราคาค่อย ๆ ขยับจาก 16,000 รูเปียห์ต่อกิโลกรัม เป็น 17,400 รูเปียห์ต่อกิโลกรัม และล่าสุดเมื่อวันที่ 10 พฤษภาคม 2569 อยู่ที่ 20,300 รูเปียห์ต่อกิโลกรัม

แม้ราคายางพาราจะปรับตัวสูงขึ้น แต่เกษตรกรยังคงได้รับผลกระทบจากปัจจัยกดดันด้านการผลิต โดยเฉพาะภาวะฝนตกชุกที่เกิดขึ้นเกือบทุกวัน รวมถึงการระบาดของโรคเชื้อราบริเวณลำต้นยางพารา ซึ่งทำให้ปริมาณน้ำยางลดลง หากการระบาดยืดเยื้อหรือมีความรุนแรง อาจทำให้ต้นยางตายและส่งผลกระทบต่อผลผลิตในระยะยาว ปัจจุบัน เกษตรกรยังสามารถผลิตยางได้ประมาณ 1 คิวินท์ต่อเฮกตาร์ต่อสัปดาห์ อย่างไรก็ตาม หากต้นยางติดเชื้อรา ผลผลิตจะลดลงอย่างมีนัยสำคัญ และอาจนำไปสู่การสูญเสียต้นยางในที่สุด

นอกจากปัญหาด้านโรคพืชแล้ว ราคายางพาราที่ปรับตัวสูงขึ้นยังเพิ่มความกังวลด้านความปลอดภัยในพื้นที่สวนยาง เนื่องจากราคาจำหน่ายที่สูงขึ้นอาจเป็นแรงจูงใจให้เกิดการลักขโมยน้ำยางจากสวนยางของเกษตรกรมากขึ้น ขณะเดียวกัน ราคาน้ำส้มยางซึ่งใช้เป็นสารช่วยให้น้ำยางจับตัวก็ปรับตัวเพิ่มขึ้นตามทิศทางราคายาง จากเดิมประมาณ 9,000 รูเปียห์ต่อขวด เป็น 18,000–20,000 รูเปียห์ต่อขวด หรือเพิ่มขึ้นเกือบสองเท่า ส่งผลให้ต้นทุนการผลิตของเกษตรกรสูงขึ้น แม้รายได้จากการจำหน่ายยางจะเพิ่มขึ้นตามราคาตลาดก็ตาม

คณะกรรมการบริหารระดับภูมิภาคของสมาคมเกษตรกรยางอินโดนีเซีย (APKARINDO) จังหวัดสุมาตราใต้ ระบุว่า ราคายางพาราที่มีปริมาณเนื้อยางแห้ง 100% ปรับตัวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จาก 37,141 รูเปียห์ต่อกิโลกรัม เป็น 38,454 รูเปียห์ต่อกิโลกรัม ในช่วงการซื้อขายระหว่างวันที่ 4–8 พฤษภาคม 2569 โดยนาย Rudi Arpian เลขาธิการคณะกรรมการบริหารระดับภูมิภาคสุมาตราใต้ของ APKARINDO กล่าวว่า การปรับขึ้นของราคายางมีได้เกิดจากปัจจัยทางเทคนิคด้านการค้าเพียงอย่างเดียว หากแต่ได้รับแรงหนุนจากปัจจัยพื้นฐานในตลาดโลก โดยเฉพาะแนวโน้มภาวะอุปทานยางธรรมชาติขาดดุลอย่างต่อเนื่อง ประกอบกับการขยายตัวของภาคยานยนต์โลก โดยเฉพาะการฟื้นตัวของอุตสาหกรรมในจีนและอินเดีย ซึ่งเป็นแรงขับเคลื่อนสำคัญต่อความต้องการใช้ยางธรรมชาติในการผลิตยางล้อรถยนต์ ขณะที่ระดับสต็อกยางล้อในบางภูมิภาคยังอยู่ในระดับต่ำ ทำให้ผู้ซื้อยอมรับราคาที่สูงขึ้นได้มากขึ้น

โดยสรุป APKARINDO ประเมินว่า แนวโน้มราคายางพารายังมีโอกาสปรับตัวสูงขึ้นต่อไป หากผลผลิตยังไม่ฟื้นตัวเข้าสู่ภาวะปกติ และความต้องการใช้ยางธรรมชาติจากอุตสาหกรรมยานยนต์ยังคงอยู่ในระดับสูง อย่างไรก็ตาม ภาคการผลิตยังได้รับผลกระทบจากปัจจัยด้านฤดูกาลและสภาพภูมิอากาศ โดยประเทศผู้ผลิตสำคัญ ได้แก่ ไทย อินโดนีเซีย และมาเลเซีย ยังคงเผชิญภาวะฝนตก ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการกรีดยาง อีกทั้งผลกระทบต่อเนื่องจากปรากฏการณ์เอลนีโญในช่วงปี 2567–2568 ยังทำให้ผลผลิตของสวนยางลดลง และอาจต้องใช้ระยะเวลาในการฟื้นตัวของอุปทาน ทั้งนี้ ผู้ประกอบการในตลาดควรติดตามความเสี่ยงจากการปรับฐานของราคา หากสต็อกภาคอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นอีกครั้ง หรือราคาน้ำมันปรับลดลงในระยะต่อไป

ที่มา: sumatra.bisnis วันที่ 12 พฤษภาคม 2569

กระทรวงกิจการทางทะเลและประมงอินโดนีเซียเดินหน้าปรับปรุงเรือประมงสมัยใหม่ เพื่อยกระดับศักยภาพชาวประมงอย่างเป็นขั้นตอนจนถึงปี 2571

กระทรวงกิจการทางทะเลและประมงอินโดนีเซีย (KKP) เปิดเผยว่า รัฐบาลอินโดนีเซียให้ความสำคัญกับการพัฒนาภาคทะเลและประมงของประเทศ โดยประธานาธิบดี Prabowo Subianto ได้ประกาศแผนการก่อสร้างเรือประมงสมัยใหม่ จำนวน 1,582 ลำ สำหรับชาวประมงทั่วประเทศ ระหว่างการลงพื้นที่หมู่บ้านชาวประมงแดงขาว (Kampung Nelayan Merah Putih: KNMP) ณ เขต Leato Selatan เมือง Gorontalo เมื่อวันที่ 9 พฤษภาคม 2569 ทั้งนี้ โครงการดังกล่าวถือเป็นส่วนหนึ่งของนโยบายภาครัฐในการยกระดับชาวประมงท้องถิ่นผ่านการปรับปรุงกองเรือประมงให้ทันสมัย ควบคู่กับการเสริมสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจของชุมชนชายฝั่ง

การดำเนินโครงการช่วยเหลือเรือประมงดังกล่าวจะขับเคลื่อนผ่านระบบสหกรณ์ชาวประมง โดยรัฐบาลส่งเสริมให้ชาวประมงในแต่ละพื้นที่รวมกลุ่มเป็นหน่วยธุรกิจฐานสหกรณ์ เพื่อให้การจัดสรรความช่วยเหลือเป็นไปอย่างเป็นระบบ มีประสิทธิภาพ และเกิดความต่อเนื่องในระยะยาว เรือที่จะก่อสร้างมีหลายขนาด ตั้งแต่เรือประมงขนาดเล็กจนถึงเรือขนาดใหญ่ เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการและลักษณะพื้นที่ทำการประมงของแต่ละภูมิภาค ขณะเดียวกัน นาย Sakti Wahyu Trenggono รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกิจการทางทะเลและประมง ระบุว่า การก่อสร้างเรือทั้ง 1,582 ลำ จะดำเนินการเป็นระยะตั้งแต่ปี 2569–2571 โดยในจำนวนดังกล่าวประมาณ 1,000 ลำ เป็นเรือขนาด 30 กรอสตัน (GT) ซึ่งจะให้ความสำคัญกับการสนับสนุนกิจกรรมทางเศรษฐกิจในพื้นที่ KNMP

นอกจากนี้ โครงการดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อปรับปรุงและทดแทนกองเรือประมงแห่งชาติ ซึ่งส่วนใหญ่มีอายุการใช้งานค่อนข้างมาก โดยรัฐบาลยืนยันว่าเรือทั้งหมดจะผลิตภายในประเทศ เพื่อสนับสนุนอุตสาหกรรมผู้ต่อเรือของอินโดนีเซีย และสร้างโอกาสการจ้างงานใหม่ในภาคเศรษฐกิจทางทะเล นอกจากการก่อสร้างเรือแล้ว KKP ยังเตรียมความพร้อมด้านทรัพยากรมนุษย์สำหรับการปฏิบัติงานบนเรือประมงสมัยใหม่ ผ่านการฝึกอบรมลูกเรือจากสถาบันการศึกษาด้านประมงและชุมชนชายฝั่งในพื้นที่ KNMP

ทั้งนี้ อธิบดีกรมประมงจับสัตว์น้ำ KKP นาย Lotharia Latif กล่าวว่า ในระยะแรกของปี 2569 รัฐบาลจะมุ่งดำเนินการก่อสร้างเรือประมงสมัยใหม่จำนวน 50 ลำ โดยอยู่ระหว่างการเตรียมความพร้อมด้านห่วงโซ่อุปทานวัสดุ อุปกรณ์ แบบเรือ วัสดุดิบ ตลอดจนศักยภาพของเรือต่อเรือภายในประเทศ เพื่อให้การก่อสร้างเป็นไปตามมาตรฐานทางเทคนิคและได้รับการรับรองอย่างเหมาะสม

โดยสรุป การปรับปรุงกองเรือประมงสมัยใหม่ของอินโดนีเซียถือเป็นมาตรการสำคัญในการเพิ่มผลิตภาพของชาวประมง ขยายขีดความสามารถในการทำการประมงทะเล และเสริมสร้างเศรษฐกิจสีน้ำเงินของประเทศ โดยคาดว่าเรือประมงสมัยใหม่จะช่วยเพิ่มปริมาณผลจับ ขยายระยะเวลาการออกทำการประมง และยกระดับคุณภาพชีวิตของชุมชนชายฝั่งไปพร้อมกัน ในอีกด้านหนึ่ง รัฐบาลยังเร่งพัฒนา KNMP ให้เป็นศูนย์เศรษฐกิจชายฝั่งแบบบูรณาการ ซึ่งประกอบด้วยที่อยู่อาศัยชาวประมง สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการแปรรูปผลผลิตทางทะเล และการเสริมสร้างบทบาทของสหกรณ์ชุมชน โดยตั้งเป้าก่อสร้าง KNMP ประมาณ 100 แห่งในปี 2568 ซึ่งขณะนี้ดำเนินการแล้วเสร็จ 65 แห่ง ทั้งนี้ รัฐบาลอินโดนีเซียมองว่าการพัฒนาเรือประมงและหมู่บ้านชาวประมงมิใช่เพียงโครงการโครงสร้างพื้นฐาน แต่เป็นกลไกสำคัญในการปรับทิศทางการนโยบายทางทะเลของประเทศ เพื่อให้ชาวประมงอินโดนีเซียมีบทบาทหลักในการบริหารจัดการและใช้ประโยชน์จากทรัพยากรทางทะเลของประเทศอย่างยั่งยืน

ที่มา: กระทรวงกิจการทางทะเลและประมงอินโดนีเซีย วันที่ 12 พฤษภาคม 2569

กระทรวงเกษตรอินโดนีเซียและ KAI LOGISTIK พัฒนาบริการรถไฟขนส่งปุ๋ยที่มีชีวิตให้ทันสมัยและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

กระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย ร่วมกับบริษัท PT Kereta Api Logistik (KAI Logistik) ผลักดันการฟื้นฟูและปรับปรุงบริการขนส่งปุ๋ยด้วยระบบราง เพื่อพัฒนาระบบกระจายปุ๋ยมีชีวิตของประเทศให้มีประสิทธิภาพและเชื่อมโยงมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้ การดำเนินการดังกล่าวเป็นการนำบริการขนส่งปุ๋ยมีชีวิตทางรถไฟที่เคยให้บริการตั้งแต่ช่วงทศวรรษ 1960 จนถึงช่วงต้นทศวรรษ 2000 กลับมาใช้อีกครั้ง โดยปรับให้สอดคล้องกับมาตรฐานสมัยใหม่และหลักสิ่งแวดล้อมมากขึ้น

รูปแบบการขนส่งดังกล่าวจะใช้ตู้รถไฟพิเศษที่ดัดแปลงจากตู้คอนเทนเนอร์สำหรับการขนส่งปุ๋ยมีชีวิตโดยเฉพาะ เพื่อเป็นทางเลือกในการกระจายปุ๋ยระยะไกลจากแหล่งผลิตไปยังพื้นที่บริโภค ช่วยให้การเคลื่อนย้ายปุ๋ยมีชีวิตมีความคล่องตัวมากขึ้น และลดข้อจำกัดของการขนส่งด้วยยานพาหนะทั่วไป ทั้งนี้ นาย Boethdy Angkasa รักษาการผู้อำนวยการฝ่ายพัฒนาปลายทางน้ำผลิตภัณฑ์ปุ๋ย กรวมปุ๋ยและบริการสุขภาพสัตว์ กระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย ระบุว่า การใช้ระบบรางมีความสำคัญต่อการเสริมสร้างการพัฒนาปลายทางน้ำภาคปุ๋ย โดยบริการดังกล่าวจะได้รับการพัฒนาภายใต้มาตรฐานสิ่งแวดล้อมตามกฎกระทรวงอินโดนีเซีย เลขที่ 32 ปี 2025

แม้การขนส่งทางรถไฟจะมีข้อได้เปรียบด้านเสถียรภาพของการเดินทางและความเหมาะสมสำหรับการขนส่งระยะไกล แต่ยังมีข้อจำกัดด้านพื้นที่ให้บริการ เนื่องจากต้องพึ่งพาโครงข่ายรางรถไฟเป็นหลัก ดังนั้น กระทรวงเกษตรอินโดนีเซียจึงกำหนดให้ระบบดังกล่าวเป็นรูปแบบการขนส่งแบบเสริม (complementary scheme) โดยยังต้องบูรณาการกับการขนส่งทางถนน ทั้งในช่วงต้นทางจากคอกเลี้ยงไปยังสถานีรถไฟ หรือ first-mile และช่วงปลายทางจากสถานีรถไฟไปยังโรงฆ่าสัตว์ หรือ last-mile เพื่อให้ห่วงโซ่การขนส่งปุ๋ยมีชีวิตมีความต่อเนื่องตั้งแต่ต้นน้ำถึงปลายน้ำ

ในระยะแรก มีแผนทดลองเส้นทางขนส่งปุ๋ยจาก Banyuwangi จังหวัดชวาตะวันออก ไปยังกรุงจาการ์ตา โดยสามารถรองรับสัตว์ได้ประมาณ 280 ตัวต่อขบวน และใช้เวลาเดินทางจากสถานีต้นทางถึงสถานีปลายทางประมาณ 26 ชั่วโมง ทั้งนี้ KAI Logistik ระบุว่า ตู้คอนเทนเนอร์ดัดแปลงสำหรับสัตว์มีชีวิตจะติดตั้งระบบระบายอากาศและอุปกรณ์ให้น้ำ เพื่อรองรับความต้องการพื้นฐานของสัตว์ระหว่างการขนส่ง ขณะที่โครงสร้างพื้นฐานระบบรางในปัจจุบันมีเสถียรภาพมากขึ้น จึงอาจช่วยลดความเครียดของสัตว์ระหว่างการเคลื่อนย้ายได้

โดยสรุป การฟื้นฟูบริการรถไฟขนส่งปุ๋ยมีชีวิตของอินโดนีเซียเป็นมาตรการสำคัญในการยกระดับระบบโลจิสติกส์ปุ๋ยของประเทศให้มีประสิทธิภาพ ทันสมัย และสอดคล้องกับหลักสิ่งแวดล้อมมากขึ้น โดยมุ่งลดข้อจำกัดของการขนส่งทางถนน เสริมความเชื่อมโยงระหว่างแหล่งผลิตกับตลาดผู้บริโภค และสนับสนุนการพัฒนาปลายทางน้ำภาคปุ๋ย อย่างไรก็ตาม ประสิทธิภาพของมาตรการดังกล่าวยังขึ้นอยู่กับบูรณาการระหว่างระบบรางและระบบขนส่งทางถนน เพื่อให้การเคลื่อนย้ายสัตว์มีชีวิตสามารถดำเนินการได้อย่างครบวงจร ปลอดภัย และตอบสนองต่อความต้องการด้านความมั่นคงทางอาหารของประเทศในระยะยาว

ที่มา: agronews, วันที่ 13 พฤษภาคม 2569

หน่วยงานกักกันแห่งอินโดนีเซีย ร่วมกับรัฐบาลจังหวัดสุลาเวสีตะวันออกเฉียงใต้ เร่งผลักดันการส่งออกสินค้าเกษตรและประมงศักยภาพสูง

เมื่อวันที่ 13 พฤษภาคม 2569 นาย Abdul Kadir Karding หัวหน้าหน่วยงานกักกันแห่งอินโดนีเซีย (Indonesian Quarantine Agency: IQA) ได้ให้การต้อนรับนาย Andi Sumangerukka ผู้ว่าราชการจังหวัดสุลาเวสีตะวันออกเฉียงใต้ ณ กรุงจาการ์ตา เพื่อหารือแนวทางเสริมสร้างความร่วมมือในการเร่งรัดการส่งออกสินค้าศักยภาพสูงของจังหวัดดังกล่าว ผ่านการยกระดับคุณภาพผลิตภัณฑ์ การพัฒนาอุตสาหกรรมต่อเนื่อง และการเพิ่มประสิทธิภาพบริการกักกันโรคสินค้าเกษตร ประมง และปศุสัตว์

นาย Karding ระบุว่า การเพิ่มมูลค่าการส่งออกมีผลโดยตรงต่อการเติบโตทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคและความเป็นอยู่ของประชาชน เนื่องจากภาคการส่งออกสามารถสร้างโอกาสการจ้างงาน เพิ่มรายได้ให้แก่เกษตรกรและผู้ประกอบการ ตลอดจนสนับสนุนรายได้จากเงินตราต่างประเทศ ทั้งนี้ การส่งออกไม่ควรพึ่งพาสินค้าวัตถุดิบเพียงอย่างเดียว แต่ควรมุ่งพัฒนาไปสู่สินค้าแปรรูปที่มีมูลค่าเพิ่มสูงขึ้น เพื่อยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของผลิตภัณฑ์อินโดนีเซียในตลาดโลก

นอกจากนี้ นาย Abdul Kadir Karding เน้นย้ำว่า การเร่งรัดการส่งออกจำเป็นต้องดำเนินควบคู่กับการปฏิบัติตามมาตรฐานการค้าระหว่างประเทศ โดยเฉพาะข้อกำหนดด้านสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช (Sanitary and Phytosanitary: SPS) ซึ่งครอบคลุมมาตรฐานด้านสุขภาพ ความปลอดภัยอาหาร และระบบตรวจสอบย้อนกลับของสินค้า ในกรณีนี้ IQA พร้อมให้คำปรึกษาและสนับสนุนทางเทคนิคแก่ผู้ประกอบการ เพื่อให้สินค้าส่งออกสามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดของประเทศปลายทางได้อย่างครบถ้วน

ด้านนาย Andi Sumangerukka กล่าวว่า รัฐบาลจังหวัดสุลาเวสีตะวันออกเฉียงใต้ยังคงเสริมสร้างการพัฒนาเกษตรกร กลุ่มเกษตรกร วิสาหกิจรายย่อย ขนาดเล็ก และขนาดกลาง (UMKM) รวมถึงผู้ส่งออก เพื่อให้สามารถผลิตสินค้าได้ตามมาตรฐานการส่งออก โดยที่ประชุมได้หารือถึงศักยภาพการส่งออกสินค้าสำคัญไปยังหลายประเทศ อาทิ ฟิลิปปินส์ จีน และมาเลเซีย ทั้งนี้ ในปี พ.ศ. 2568 จังหวัดสุลาเวสีตะวันออกเฉียงใต้ส่งออกถั่ว น้ำตาลจาก Bombana จำนวน 17,000 ตัน มูลค่า 18,000 ล้านดอลลาร์ และมะพร้าวผล จำนวน 56 ตัน มูลค่า 367 ล้านดอลลาร์ ส่วนในปี 2569 มีการส่งออกแป้งมันสำปะหลังจาก Konawe จำนวน 4 ตัน มูลค่า 1,100 ล้านดอลลาร์ และน้ำมันมะพร้าวดิบจาก Konawe จำนวน 18.5 ตัน มูลค่า 352 ล้านดอลลาร์ รวมทั้งยังมีสินค้าอื่นที่มีศักยภาพ เช่น ปลาอินทรี ปลาเก๋า ปูทะเล และตัวอย่างฝ้ายที่ผ่านการถนอมสภาพ

โดยสรุป ความร่วมมือระหว่าง IQA และรัฐบาลจังหวัดสุลาเวสีตะวันออกเฉียงใต้เป็นแนวทางสำคัญในการเร่งรัดการส่งออกสินค้าเกษตร ประมง และผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องของภูมิภาคให้สอดคล้องกับมาตรฐานสากล ทั้งในด้านการกักกันโรค การตรวจสอบย้อนกลับ และการลดขั้นตอนด้านเอกสาร โดย IQA เตรียมดำเนินการมาตรการสนับสนุนเพิ่มเติม ได้แก่ การเร่งพัฒนาบริการกักกันโรคผ่านระบบดิจิทัล การปรับขั้นตอนการส่งออกให้กระชับโดยยังคงเป็นไปตามข้อกำหนดของประเทศปลายทาง และการให้ความช่วยเหลือทางเทคนิคแก่ผู้ส่งออกและเกษตรกร ซึ่งคาดว่าจะช่วยเพิ่มความสามารถทางการแข่งขันของสินค้าจากสุลาเวสีตะวันออกเฉียงใต้ในตลาดต่างประเทศ และสนับสนุนการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างยั่งยืนของจังหวัดดังกล่าว

ที่มา: karantinaindonesia.go.id, วันที่ 13 พฤษภาคม 2569

อินโดนีเซียส่งออกปุ๋ยไปออสเตรเลียมูลค่าทะลุ 7 ล้านล้านรูเปียห์ พร้อม ปรับลดราคาปุ๋ยภายในประเทศร้อยละ 20

อินโดนีเซียประสบผลสำเร็จครั้งสำคัญในการขับเคลื่อนการปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมปุ๋ยแห่งชาติ ผ่านการส่งออกปุ๋ยยูเรียไปยังออสเตรเลีย ซึ่งมีมูลค่ารวมประมาณ 7 ล้านล้านรูเปียห์ ควบคู่กับการดำเนินมาตรการลดราคาปุ๋ยอุดหนุนภายในประเทศลงร้อยละ 20 และการเพิ่มปริมาณปุ๋ยสำหรับเกษตรกร ทั้งนี้ แนวทางดังกล่าวมีส่วนช่วยเสริมสร้างขีดความสามารถของอุตสาหกรรมปุ๋ยอินโดนีเซียตลอดห่วงโซ่อุปทาน ตั้งแต่กระบวนการผลิต การกระจายสินค้า ไปจนถึงการเข้าถึงปัจจัยการผลิตของเกษตรกร

นาย Andi Amran Sulaiman รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย เปิดเผยข้อมูลข้างต้นระหว่างการเข้าร่วมและตรวจติดตามพิธีส่งออกปุ๋ยยูเรียล็อตแรกของบริษัท PT Pupuk Indonesia (Persero) ผ่านบริษัท PT Pupuk Kalimantan Timur ไปยังออสเตรเลีย ณ ท่าเรือบองตัง จังหวัดกาลิมันตันตะวันออก เมื่อวันที่ 14 พฤษภาคม 2569 โดยการส่งออกครั้งนี้ถือเป็นจุดเริ่มต้นของการเสริมสร้างความร่วมมือด้านปุ๋ยภายใต้กรอบความร่วมมือระหว่างรัฐบาลต่อรัฐบาล (Government-to-Government: G2G) ระหว่างอินโดนีเซียและออสเตรเลีย

นาย Amran ระบุว่า การส่งออกล็อตแรกมีปริมาณ 47,250 ตัน คิดเป็นมูลค่าประมาณ 600,000 ล้านรูเปียห์ ทั้งนี้ การดำเนินดังกล่าวเป็นระยะแรกของข้อตกลงความร่วมมือปริมาณ 250,000 ตัน และมีแผนขยายปริมาณเป็น 500,000 ตัน ซึ่งคาดว่าจะมีมูลค่ารวมประมาณ 7 ล้านล้านรูเปียห์ นอกจากนี้ ปุ๋ยยูเรียจากอินโดนีเซียได้รับความสนใจจากหลายประเทศ อาทิ อินเดีย ซึ่งมีความต้องการนำเข้าปริมาณ 500,000 ตัน รวมถึงฟิลิปปินส์ บราซิล บังกลาเทศ และประเทศคู่ค้าอื่น ๆ

สำหรับตลาดภายในประเทศ รัฐบาลอินโดนีเซียรายงานความคืบหน้าของการพัฒนาภาคปุ๋ยภายใต้นโยบายของประธานาธิบดี Prabowo Subianto โดยสามารถปรับลดราคาปุ๋ยอุดหนุนลงร้อยละ 20 โดยไม่เพิ่มภาระต่องบประมาณรายจ่ายของรัฐ อีกทั้งยังเพิ่มปริมาณปุ๋ยอุดหนุนอีก 700,000 ตัน เพื่อขยายโอกาสการเข้าถึงปัจจัยการผลิตของเกษตรกร พร้อมทั้งปรับเพิ่มการจัดสรรปุ๋ยอุดหนุนจากเดิมประมาณ 4.55 ล้านตัน เป็น 9.55 ล้านตัน เพื่อสนับสนุนการเร่งรัดนโยบายการพึ่งพาตนเองด้านอาหารของประเทศ

ในภาพรวม รัฐบาลอินโดนีเซียยังเร่งดำเนินมาตรการปฏิรูประบบบริหารจัดการปุ๋ยอย่างครอบคลุม ทั้งการผ่อนคลายกฎระเบียบจำนวน 145 ฉบับ ในหลายกระทรวงและหน่วยงาน การปรับระบบการกระจายปุ๋ยให้สั้นและคล่องตัวขึ้นผ่านกลไก กระทรวงเกษตร-PIHC-กลุ่มเกษตรกรหรือสหกรณ์-เกษตรกร ตลอดจนการปรับปรุงกลไกเงินอุดหนุนโดยตัดองค์ประกอบต้นทุนที่ไม่มีประสิทธิภาพ เช่น กำไรจากวัตถุดิบ ภาระดอกเบี้ยธนาคาร และภาษีมูลค่าเพิ่มซ้ำซ้อน ควบคู่กับการฟื้นฟูอุตสาหกรรมปุ๋ยผ่านโครงการยุทธศาสตร์ 7 โครงการ มูลค่าการลงทุนรวม 72.84 ล้านล้านรูเปียห์ ทั้งนี้ รัฐบาลคาดว่า การปฏิรูประบบอุดหนุนและการยกระดับอุตสาหกรรมปุ๋ยจะช่วยประหยัดงบประมาณอุดหนุนได้สูงถึง 112 ล้านล้านรูเปียห์ภายในปี 2578 และลดความสูญเสียเปล่าที่อาจเกิดขึ้นได้ประมาณ 14.4 ล้านล้านรูเปียห์ต่อปี ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความพยายามของอินโดนีเซียในการยกระดับศักยภาพการผลิตปุ๋ยภายในประเทศ ควบคู่กับการขยายบทบาทในตลาดปุ๋ยระหว่างประเทศอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง

ที่มา: กระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย, วันที่ 15 พฤษภาคม 2569

BRIN พัฒนวัสดุแผ่นยางสำหรับทางข้ามทางรถไฟ เพื่อลดความเสี่ยงอุบัติเหตุบริเวณจุดตัดเสมอระดับ

สำนักงานวิจัยและนวัตกรรมแห่งชาติอินโดนีเซีย (Badan Riset dan Inovasi Nasional: BRIN) ได้นำเสนอนวัตกรรมวัสดุแผ่นยางสำหรับทางข้ามทางรถไฟ (Rubber Crossing Plate: RCP) เพื่อยกระดับความปลอดภัยบริเวณจุดตัดทางรถไฟเสมอระดับ โดยวัสดุดังกล่าวได้รับการออกแบบให้สามารถใช้ทดแทนวัสดุแบบดั้งเดิม เช่น คอนกรีตและแอสฟัลต์ ซึ่งมักใช้ในโครงสร้างทางข้ามทางรถไฟทั่วไป นาย Ade Sholeh Hidayat นักวิจัยจากศูนย์วิจัยคอมโพสิตและวัสดุชีวภาพของ BRIN ระบุว่า อุบัติเหตุบริเวณจุดตัดทางรถไฟเสมอระดับไม่ได้เกิดจากปัจจัยด้านมนุษย์เพียงอย่างเดียว แต่ยังเกี่ยวข้องกับสภาพทางเทคนิคของโครงสร้างทางข้ามที่ไม่เหมาะสม เช่น พื้นผิวไม่เรียบ ความสั่นในช่วงฝนตก และแรงสั่นสะเทือนสูง ซึ่งอาจทำให้ยานพาหนะติดค้างบริเวณรางรถไฟหรือสูญเสียการควบคุมขณะขับผ่าน ทั้งนี้ RCP ถือเป็นแนวทางใหม่ที่มีความสามารถในการปรับตัวต่อแรงกระทำแบบพลวัตและสภาพแวดล้อมที่รุนแรงได้ดีกว่าวัสดุทั่วไป

วัสดุ RCP ที่พัฒนาโดย BRIN อยู่ในระดับความพร้อมต่อการนำไปใช้งาน โดยผลิตจากยางธรรมชาติผสมกับสารเพิ่มความเข้ากันได้ของวัสดุ หรือ compatibilizer และสารตัวเติมเฉพาะทาง หรือ filler ส่งผลให้แผ่นยางสำหรับทางข้ามมีความยืดหยุ่น สามารถดูดซับแรงสั่นสะเทือนสูง รองรับทั้งแรงสถิตและแรงพลวัต อีกทั้งยังมีความทนทานต่อสภาพอากาศรุนแรง การกัดกร่อน และการสึกหรอ คุณสมบัติดังกล่าวช่วยให้พื้นผิวทางข้ามมีความเรียบ มั่นคง และลดความเสี่ยงจากการลื่นไถลหรือติดค้างบนรางรถไฟ นอกจากนี้ พื้นผิวของ RCP ได้รับการออกแบบให้มีความแม่นยำและมีคุณสมบัติป้องกันการลื่น ซึ่งช่วยเพิ่มเสถียรภาพในการขับขี่ยานพาหนะขณะผ่านทางรถไฟ รวมถึงลดระดับเสียงรบกวนต่อพื้นที่โดยรอบ การพัฒนาวัสดุดังกล่าวดำเนินผ่านการบวนการวิศวกรรมคอมโพสิตระหว่างอีลาสโตเมอร์และแร่ธาตุ โดยมีการปรับสัดส่วนส่วนผสมระหว่างยางกับสารเติมแต่งให้เหมาะสม พร้อมผ่านการทดสอบหลายด้าน เช่น การทดสอบแรงสถิต ความล้า แรงสั่นสะเทือน เสียงรบกวน ตลอดจนความทนทานต่อรังสีอัลตราไวโอเล็ต น้ำ และอุณหภูมิสุดขีด

โดยสรุป เทคโนโลยี RCP มีความสำคัญต่อการยกระดับโครงสร้างพื้นฐานด้านความปลอดภัยทางรางของอินโดนีเซีย ควบคู่กับการส่งเสริมการใช้ประโยชน์จากยางธรรมชาติภายในประเทศ ลดการพึ่งพาวัสดุนำเข้า และสนับสนุนแนวคิดเศรษฐกิจหมุนเวียนผ่านการใช้ของเสียจากแร่ธาตุเป็นสารตัวเติม หากมีการใช้งานอย่างแพร่หลายโดยผู้ให้บริการระบบราง เช่น PT Kereta Api Indonesia (Persero) วัสดุดังกล่าวมีศักยภาพในการพัฒนาเป็นมาตรฐานใหม่สำหรับทางข้ามทางรถไฟเสมอระดับ ช่วยลดความเสี่ยงอุบัติเหตุ เพิ่มความทนทานของโครงสร้าง และยกระดับความปลอดภัยของผู้ใช้ทางในระยะยาว

ที่มา: antaranews, วันที่ 16 พฤษภาคม 2569

รัฐมนตรีช่วยเกษตรอินโดนีเซียระบุ ปริมาณสำรองข้าวอยู่ในระดับสูง พร้อมรองรับการส่งออกและการให้ความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรม

นาย Sudaryono รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย เปิดเผยภายหลังการเข้าร่วมการประชุมปฏิบัติการและการประชุมรับฟังความคิดเห็นร่วมกับคณะกรรมการที่ 4 สภาผู้แทนราษฎรอินโดนีเซีย ณ อาคารรัฐสภา เซอนายัน กรุงจาการ์ตา ซึ่งมีวาระหารือเกี่ยวกับการรับซื้อและการดูดซับผลผลิตข้าวเปลือกภายในประเทศว่า อินโดนีเซียกำลังก้าวเข้าสู่ระยะใหม่ของการเสริมสร้างความมั่นคงด้านอาหารแห่งชาติ โดยมีปัจจัยสนับสนุนจากปริมาณสต็อกข้าวที่อยู่ในระดับสูง ผลผลิตที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง และศักยภาพในการส่งออกข้าวควบคู่กับภารกิจความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมระหว่างประเทศ

นาย Sudaryono ระบุว่า อินโดนีเซียไม่ได้ให้ความสำคัญเฉพาะการรองรับความต้องการบริโภคภายในประเทศเท่านั้น แต่ยังเริ่มขยายบทบาทในฐานะผู้จัดหาสินค้าอาหารให้แก่ประเทศพันธมิตร โดยยังคงให้ความสำคัญกับความเพียงพอของสต็อกภายในประเทศเป็นลำดับแรก ทั้งนี้ อินโดนีเซียได้ส่งออกข้าวพรีเมียมล็อตแรกจำนวน 2,280 ตัน มูลค่า 38,000 ล้านรูเปียห์ ไปยังซาอุดีอาระเบีย เพื่อรองรับความต้องการบริโภคของผู้แสวงบุญฮัจญ์ชาวอินโดนีเซียประมาณ 215,000 คน ขณะที่ตลาดดังกล่าวยังมีศักยภาพในการรองรับความต้องการของผู้แสวงบุญอูมาเราะห์และชาวอินโดนีเซียที่พำนักอยู่ในประเทศดังกล่าว ซึ่งมีจำนวนรวมประมาณ 2 ล้านคนต่อปี นอกจากนี้ รัฐบาลอินโดนีเซียยังได้จัดสรรข้าวจำนวน 10,000 ตัน เพื่อให้ความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมแก่ปาเลสไตน์ ตามแนวนโยบายของประธานาธิบดี Prabowo Subianto

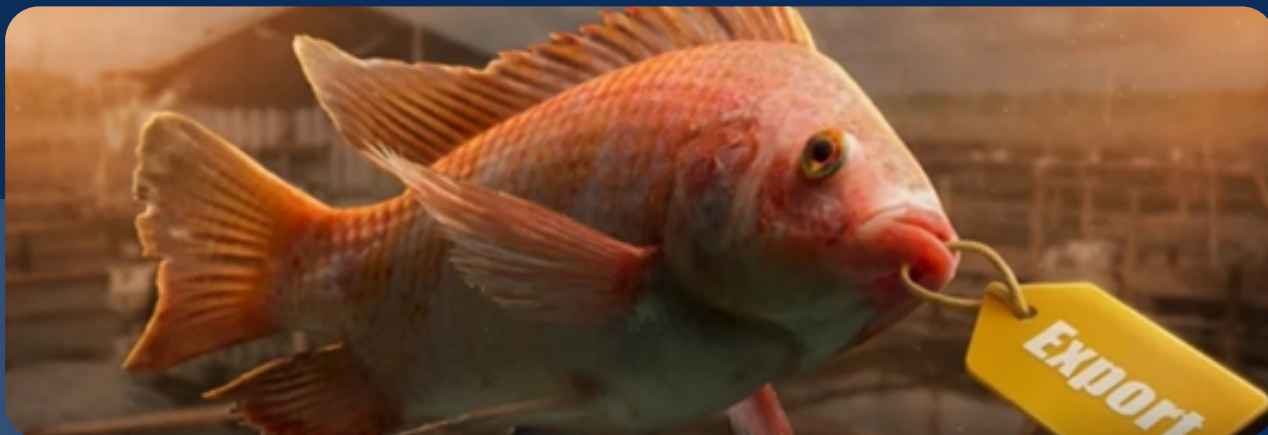
ในด้านปริมาณสำรองข้าวภายในประเทศ ข้อมูล ณ วันที่ 18 พฤษภาคม 2569 ระบุว่า ปริมาณสำรองข้าวของรัฐบาล (CBP) อยู่ที่ประมาณ 5.37 ล้านตัน ซึ่งถือเป็นระดับสูงสุดเป็นประวัติการณ์ และเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยรองรับทั้งความมั่นคงด้านอาหารภายในประเทศ การส่งออก และภารกิจด้านมนุษยธรรม ทั้งนี้ รัฐบาลคาดการณ์ว่า แม้จะมีการนำสต็อกข้าวไปใช้ในโครงการรักษาเสถียรภาพอุปทานและราคาอาหาร (SPHP) การจัดสรรความช่วยเหลือด้านอาหาร การเตรียมข้าวพรีเมียม และการส่งออก แต่ปริมาณสำรองข้าว ณ สิ้นปี 2569 จะยังคงอยู่ในระดับปลอดภัยใกล้เคียง 5 ล้านตัน

สำหรับภาพรวมการผลิต ภาคเกษตรของอินโดนีเซียมีแนวโน้มขยายตัวอย่างต่อเนื่อง โดยในปี 2568 อินโดนีเซียมีผลผลิตข้าวจำนวน 34.69 ล้านตัน เพิ่มขึ้น 4.07 ล้านตัน หรือร้อยละ 13.29 เมื่อเทียบกับปีก่อนหน้า ขณะที่ความต้องการบริโภคภายในประเทศอยู่ที่ประมาณ 2.5–2.6 ล้านตันต่อเดือน จึงยังมีปริมาณผลผลิตเพียงพอสำหรับการขยายตลาดส่งออกโดยไม่กระทบต่อเสถียรภาพอุปทานภายในประเทศ

โดยสรุป สถานการณ์ดังกล่าวบ่งชี้ถึงความพยายามของอินโดนีเซียในการบริหารจัดการสต็อกข้าวอย่างเป็นระบบ เพื่อรักษาความมั่นคงด้านอาหารภายในประเทศ ควบคู่กับการเพิ่มบทบาทในตลาดอาหารระหว่างประเทศและการสนับสนุนภารกิจความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมอย่างต่อเนื่อง

ที่มา: กระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย, วันที่ 20 พฤษภาคม 2569

อินโดนีเซียเร่งเสริมศักยภาพการส่งออกปลานิล รับอุปสงค์ตลาดสหรัฐฯ และยุโรปเพิ่มขึ้น

อินโดนีเซียเดินหน้าเสริมศักยภาพการส่งออกปลานิลในฐานะสินค้าประมงที่มีแนวโน้มเติบโตในตลาดโลก โดยเฉพาะตลาดสหรัฐอเมริกาและยุโรป ซึ่งมีความต้องการบริโภคเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้ กระทรวงกิจการทางทะเลและประมงอินโดนีเซีย (KKP) ให้ความสำคัญกับการพัฒนาปลานิลให้เป็นสินค้าส่งออกที่มีขีดความสามารถในการแข่งขัน ทั้งด้านราคา คุณค่าทางโภชนาการ และการยอมรับของผู้บริโภคในตลาดต่างประเทศ

นาย Sakti Wahyu Trenggono รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกิจการทางทะเลและประมงอินโดนีเซีย ระบุว่า รัฐบาลอยู่ระหว่างขยายกำลังการผลิตปลานิลเพื่อรองรับความต้องการของตลาดระหว่างประเทศ ผ่านการพัฒนาพื้นที่เพาะเลี้ยงปลานิลน้ำกร่อย (Saline Tilapia Aquaculture Area: BINS) ในเมือง Karawang จังหวัดชวาตะวันตก และการฟื้นฟูบ่อเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำตามแนวชายฝั่งตอนเหนือของเกาะชวา โดยแผนงานดังกล่าวมีเป้าหมายเพื่อเพิ่มขีดความสามารถด้านการผลิตในระดับประเทศ ควบคู่กับการกำกับให้กระบวนการเพาะเลี้ยงเป็นไปตามมาตรฐานสากลที่เกี่ยวข้อง

นาย Erwin Dwiyanu ผู้อำนวยการฝ่ายการตลาด กรมเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันผลิตภัณฑ์ทางทะเลและประมง กระทรวงกิจการทางทะเลและประมงอินโดนีเซีย กล่าวว่า ปลานิลได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นในกลุ่มผู้บริโภคทั่วโลก เนื่องจากมีรสชาติอ่อนละมุน สามารถนำไปประกอบอาหารได้หลากหลาย และมีปริมาณโปรตีนสูงประมาณ 20-29 กรัมต่อ 100 กรัม นอกจากนี้ ผลิตภัณฑ์ปลานิลของอินโดนีเซียยังไม่พบการปฏิเสธสินค้าในตลาดส่งออก ซึ่งเป็นผลจากการดำเนินการตามระบบรับรองมาตรฐานสากลหลายประเภท อาทิ GMP-SSOP, HACCP, ISO 22000, SQF, BAP, ASC และ BRC อันช่วยเสริมสร้างความเชื่อมั่นด้านความปลอดภัยอาหาร คุณภาพสินค้า และการยอมรับจากตลาดปลายทาง

ในส่วนของภาคเอกชน บริษัท Regal Springs Indonesia ซึ่งเป็นหนึ่งในผู้ผลิตปลานิลรายสำคัญของอินโดนีเซีย ได้ขยายการเข้าถึงตลาดสหราชอาณาจักรผ่านการจัดส่งสินค้าให้แก่เครือข่าย Greene King โดยผู้บริหารของบริษัทระบุว่า การได้รับการรับรองจาก Aquaculture Stewardship Council (ASC) เป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของปลานิลอินโดนีเซียในตลาดโลก เนื่องจากมาตรฐานดังกล่าวครอบคลุมการบริหารจัดการน้ำ การให้อาหาร การดูแลสุขภาพสัตว์น้ำ และสวัสดิภาพของปลาอย่างเป็นระบบ

โดยสรุป การผลักดันปลานิลให้เป็นสินค้าประมงส่งออกของอินโดนีเซียถือเป็นแนวทางสำคัญในการเพิ่มมูลค่าให้อุตสาหกรรมเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำของประเทศ ทั้งในด้านการขยายกำลังการผลิต การยกระดับมาตรฐานความปลอดภัยอาหาร และการส่งเสริมการเพาะเลี้ยงที่รับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม ขณะเดียวกัน ปัจจัยด้านราคาที่แข่งขันได้เมื่อเทียบกับปลาเนื้อขาวชนิดอื่น เช่น ปลาค็อดและปลาเทราต์ มีแนวโน้มช่วยขยายโอกาสทางการค้าให้แก่ผลิตภัณฑ์ปลานิลอินโดนีเซียในตลาดต่างประเทศอย่างต่อเนื่อง

ที่มา: regional.kompas.com, วันที่ 20 พฤษภาคม 2569

กระทรวงการค้าอินโดนีเซียออกกฎระเบียบใหม่เพื่อยกระดับคุณภาพ ยางธรรมชาติและรองรับข้อกำหนด EUDR

เมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 2569 กระทรวงการค้าอินโดนีเซีย โดยกรมคุ้มครองผู้บริโภคและการกำกับระเบียบการค้า ได้ประกาศใช้กรอบกฎระเบียบใหม่เพื่อเสริมสร้างมาตรฐานคุณภาพยางธรรมชาติของประเทศ ผ่านการออกระเบียบรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการค้า ฉบับที่ 1 ปี 2026 ว่าด้วยข้อกำหนดยางธรรมชาติเฉพาะทางเทคนิคสำหรับการส่งออก มาตรการดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อรักษาขีดความสามารถในการแข่งขันของยางธรรมชาติอินโดนีเซียในตลาดโลก โดยเฉพาะตลาดสหภาพยุโรปซึ่งให้ความสำคัญต่อมาตรฐานด้านสิ่งแวดล้อมและความยั่งยืนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

นอกจากนี้ กระทรวงการค้าอินโดนีเซียได้ให้ความสำคัญกับการเตรียมความพร้อมของอุตสาหกรรมยางธรรมชาติภายในประเทศต่อการบังคับใช้กฎระเบียบว่าด้วยสินค้าที่ปลอดจากการตัดไม้ทำลายป่าของสหภาพยุโรป (European Union Deforestation Regulation: EUDR) ซึ่งกำหนดให้สินค้าที่เข้าสู่ตลาดสหภาพยุโรปต้องไม่เกี่ยวข้องกับการตัดไม้ทำลายป่า และต้องมีระบบการตรวจสอบย้อนกลับที่เพียงพอ ทั้งนี้ การยกระดับระบบมาตรฐานและการตรวจสอบแหล่งที่มาของสินค้าเป็นกลไกสำคัญในการลดความเสี่ยงจากอุปสรรคทางการค้า และสนับสนุนให้ยางธรรมชาติอินโดนีเซียสามารถคงสถานะในห่วงโซ่อุปทานระหว่างประเทศได้อย่างต่อเนื่อง

ในโอกาสเดียวกัน นาย Moga Simatupang อธิบดีกรมคุ้มครองผู้บริโภคและการกำกับระเบียบการค้า ระบุว่า กฎระเบียบดังกล่าวมีใช้เพียงเครื่องมือด้านการบริหารจัดการเอกสารเท่านั้น แต่เป็นมาตรการเชิงยุทธศาสตร์ที่ตั้งอยู่บน 3 องค์ประกอบหลัก ได้แก่ การเสริมสร้างภาพลักษณ์ของยางธรรมชาติอินโดนีเซียผ่านมาตรฐานคุณภาพระดับสากล การลดความซับซ้อนของขั้นตอนราชการโดยบูรณาการระบบใบอนุญาตส่งออกเข้าสู่ระบบ Intrade ซึ่งเป็นระบบบริการอนุญาตด้านการค้าแบบออนไลน์ของกระทรวงการค้าอินโดนีเซีย และการเพิ่มประสิทธิภาพการกำกับดูแลเพื่อสร้างความแน่นอนทางกฎหมาย ลดระยะเวลาดำเนินการ และทำให้การตรวจสอบของภาครัฐมีความเป็นระบบมากขึ้น

ขณะเดียวกัน อินโดนีเซียยังเร่งเสริมสร้างความร่วมมือระหว่างหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และสมาคมอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะการพัฒนาฐานข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ของแปลงเพาะปลูก การจัดทำข้อมูลหนังสือรับรองการขึ้นทะเบียนการเพาะปลูก (STD-B) การผลักดันระบบรับรองมาตรฐาน ตลอดจนการใช้กลไกการทูตทางการค้า เพื่อให้มาตรฐานของอินโดนีเซียได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการเป็นธรรมในตลาดโลก ทั้งนี้ ในปี 2568 อินโดนีเซียเป็นผู้ส่งออกยางธรรมชาติรายใหญ่อันดับ 3 ของโลก รองจากไทยและโกตดิวัวร์ โดยมีมูลค่าการส่งออกยางธรรมชาติ 2.97 พันล้านเหรียญสหรัฐ และมีส่วนแบ่งตลาดร้อยละ 17 ของการส่งออกยางธรรมชาติทั่วโลก

โดยสรุป สมาคมผู้ประกอบการยางอินโดนีเซีย (GAPKINDO) ได้แสดงการสนับสนุนต่อการเผยแพร่และชี้แจงระเบียบดังกล่าว เนื่องจากเป็นแนวทางที่ช่วยให้ผู้ประกอบการมีความเข้าใจต่อข้อกำหนดใหม่อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น รวมทั้งเป็นช่องทางในการหารือเกี่ยวกับแนวทางรองรับการดำเนินการตาม EUDR การปรับปรุงคุณภาพสินค้า การพัฒนาระบบตรวจสอบย้อนกลับ และการส่งเสริมการผลิตที่ไม่เกี่ยวข้องกับการตัดไม้ทำลายป่า จึงมีความสำคัญต่อการรักษาส่วนแบ่งตลาดของยางธรรมชาติอินโดนีเซียในสหภาพยุโรปและตลาดสำคัญอื่น ๆ ในระยะต่อไป

ที่มา: niaga.asia, วันที่ 21 พฤษภาคม 2569

ประธานาธิบดี PRABOWO เร่งพัฒนาศูนย์เพาะเลี้ยงประมงขนาดใหญ่ เพื่อเพิ่มผลผลิตและขยายการส่งออกสินค้าอาหารทะเล

ประธานาธิบดี Prabowo Subianto ประกาศแผนพัฒนาศูนย์เพาะเลี้ยงสินค้าในภาคทะเลและประมงขนาดใหญ่ในหลายพื้นที่ทั่วอินโดนีเซีย เพื่อเพิ่มผลิตภาพภาคประมงแห่งชาติและผลักดันการส่งออกสินค้าอาหารทะเล ถ้อยแถลงดังกล่าวมีขึ้นระหว่างการเข้าร่วมกิจกรรมเก็บเกี่ยวกุ้งครั้งใหญ่ ณ พื้นที่บ่อเพาะเลี้ยงกุ้งแบบรวมกลุ่มเชิงพื้นที่ (BUBK) ในเขต Kebumen จังหวัดชวากลาง เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2569 โดยรัฐบาลให้ความสำคัญกับการพัฒนาโครงการผลิตที่สามารถสร้างแหล่งโปรตีนสำหรับประชาชน ควบคู่กับการเพิ่มรายได้จากเงินตราต่างประเทศผ่านการส่งออก

ในรายละเอียด รัฐบาลอินโดนีเซียอยู่ระหว่างการพัฒนาโครงการบ่อเพาะเลี้ยงกุ้งแบบบูรณาการในพื้นที่ประมาณ 2,000 เฮกตาร์ ณ เมือง Waingapu จังหวัดนูซาเต็งการาตะวันออก ซึ่งเริ่มดำเนินการตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ที่ผ่านมา ด้วยมูลค่าการลงทุนประมาณ 7.2 ล้านล้านรูเปียห์ และตั้งเป้าผลิตกุ้งได้ 52,800 ตันต่อปี นอกจากนี้ รัฐบาลมีแผนก่อสร้างศูนย์เพาะเลี้ยงกุ้งในพื้นที่ประมาณ 200 เฮกตาร์ที่จังหวัด Gorontalo รวมถึงเตรียมพัฒนาศูนย์เพาะเลี้ยงประมงบริเวณชายฝั่งตอนเหนือของจังหวัดชวาตะวันตก (Pantura) บนพื้นที่ประมาณ 14,000 เฮกตาร์

ขณะเดียวกัน ประธานาธิบดี Prabowo เห็นว่า ภาคการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำของอินโดนีเซียมีศักยภาพสูง เมื่อพิจารณาจากผลการดำเนินงานของพื้นที่ BUBK เขต Kebumen ซึ่งมีพื้นที่เพาะเลี้ยง 65 เฮกตาร์ และสามารถให้ผลผลิตกุ้งสูงถึง 40 ตันต่อเฮกตาร์ พื้นที่ดังกล่าวยังสามารถรองรับแรงงานท้องถิ่นได้ประมาณ 650 คน แสดงให้เห็นว่าโครงการเพาะเลี้ยงประมงเชิงพื้นที่ที่สามารถสนับสนุนทั้งการผลิตอาหาร การจ้างงาน และการสร้างรายได้ในระดับชุมชน

ในเชิงเศรษฐกิจ ข้อมูลจากกระทรวงกิจการทางทะเลและประมงอินโดนีเซีย (KKP) ระบุว่า มูลค่าการส่งออกผลิตภัณฑ์ประมงและผลิตภัณฑ์ทางทะเลของอินโดนีเซียอยู่ที่ 6.27 พันล้านเหรียญสหรัฐ เพิ่มขึ้นร้อยละ 5.2 เมื่อเทียบกับปีก่อนหน้า ในจำนวนดังกล่าว กุ้งเป็นสินค้าส่งออกที่มีมูลค่าสูงสุดที่ 1.87 พันล้านเหรียญสหรัฐ หรือคิดเป็นร้อยละ 29.8 ของมูลค่าการส่งออกทั้งหมด รองลงมาคือกลุ่มทูน่าและปลาโอ มูลค่า 1.04 พันล้านเหรียญสหรัฐ และกลุ่มหมึก ปลาหมึกกระดอง และปลาหมึกยักษ์ มูลค่า 889.73 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

โดยสรุป รัฐบาลอินโดนีเซียมุ่งเร่งรัดการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการเพาะเลี้ยงประมงเชิงผลิตภาพ เพื่อเสริมสร้างความมั่นคงด้านอาหาร เพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจ และยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของสินค้าอาหารทะเลในตลาดโลก การพัฒนาศูนย์เพาะเลี้ยงขนาดใหญ่ในหลายภูมิภาคจึงเป็นกลไกสำคัญในการสร้างรายได้จากการส่งออก พร้อมทั้งส่งเสริมการจ้างงานและสร้างผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจระยะยาวให้แก่ชุมชนท้องถิ่น

ที่มา: InvestorTrust, วันที่ 23 พฤษภาคม 2569

ประธานาธิบดี PRABOWO เร่งขับเคลื่อนโครงการผลิตเชิงเศรษฐกิจ พร้อมยกต้นแบบการพึ่งพาตนเองด้านอาหารเป็นแนวทางการพัฒนาประเทศ

เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2569 ประธานาธิบดี Prabowo Subianto ได้เข้าร่วมกิจกรรมเก็บเกี่ยวครั้งใหญ่และตรวจเยี่ยมกระบวนการตัดแยกผลผลิต ณ พื้นที่บ่อเพาะเลี้ยงกุ้งแบบรวมกลุ่มเชิงพื้นที่ (BUBK) ในเขตปกครอง Kebumen จังหวัดชวากลาง โดยประธานาธิบดี Prabowo ได้เน้นย้ำถึงทิศทางการพัฒนาประเทศในระยะต่อไป ซึ่งจะให้ความสำคัญกับการขับเคลื่อนโครงการผลิตเชิงเศรษฐกิจที่สามารถสร้างการจ้างงาน เพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจ และยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน

ประธานาธิบดี Prabowo ระบุว่า รัฐบาลกำลังให้ความสำคัญกับการพัฒนาภาคส่วนที่ก่อให้เกิดประโยชน์โดยตรงต่อประชาชน โดยเฉพาะการเสริมสร้างความมั่นคงด้านอาหารและโปรตีนของประเทศ ซึ่งมีศักยภาพในการขับเคลื่อนการเติบโตทางเศรษฐกิจ ควบคู่กับการเพิ่มขีดความสามารถในการพึ่งพาตนเองของอินโดนีเซีย ทั้งนี้ รัฐบาลจะเร่งรัดการพัฒนาโครงการผลิตที่สามารถรองรับทั้งการบริโภคภายในประเทศและการส่งออก เพื่อเพิ่มรายได้จากเงินตราต่างประเทศ

นอกจากนี้ ประธานาธิบดี Prabowo ย้ำว่า โครงการที่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลต้องเป็นโครงการที่มีผลลัพธ์เชิงรูปธรรมต่อประชาชน มิใช่เพียงการก่อสร้างเชิงกายภาพ หากแต่ต้องสามารถสร้างงาน เพิ่มรายได้ให้ประชาชน และเสริมสร้างความมั่งคั่งของประเทศ แนวทางดังกล่าวถือเป็นหัวใจสำคัญของการพัฒนาเชิงผลิตภาพ ซึ่งมุ่งให้การใช้ทรัพยากรของประเทศเกิดประโยชน์สูงสุดต่อเศรษฐกิจและสังคมโดยรวม

ขณะเดียวกัน ประธานาธิบดี Prabowo ได้ยกความสำเร็จด้านการพึ่งพาตนเองทางอาหารเป็นตัวอย่างของการพัฒนาโครงการผลิตที่ประสบผลสำเร็จ โดยระบุว่า อินโดนีเซียมีความก้าวหน้าอย่างมีนัยสำคัญในสินค้าเกษตรยุคศาสตร์ โดยเฉพาะข้าวและข้าวโพด ซึ่งสามารถบรรลุการพึ่งพาตนเองได้แล้ว ความสำเร็จดังกล่าวช่วยเสริมสร้างฐานความมั่นคงแห่งชาติในช่วงที่สถานการณ์โลกยังเผชิญความขัดแย้งและความไม่แน่นอนหลายด้าน

โดยสรุป รัฐบาลอินโดนีเซียมีแผนมุ่งขยายความสำเร็จจากการพึ่งพาตนเองด้านข้าวและข้าวโพดไปสู่สินค้าโปรตีนจากสัตว์ โดยเฉพาะไข่ ไก่ และเนื้อสัตว์ ซึ่งยังอยู่ระหว่างการพัฒนา ประธานาธิบดี Prabowo ตั้งเป้าหมายให้อินโดนีเซียสามารถพึ่งพาตนเองด้านเนื้อสัตว์ภายในระยะเวลา 4-5 ปี พร้อมย้ำถึงความจำเป็นในการบริหารจัดการทรัพยากรและความมั่งคั่งของประเทศให้เกิดประโยชน์ต่อประชาชนอย่างทั่วถึง และรัฐบาลจะเร่งแก้ไขปัญหารั่วไหลของทรัพยากรธรรมชาติ เพื่อให้ผลประโยชน์จากการพัฒนาไม่กระจายไปสู่ประชาชนในวงกว้าง

ที่มา: BBPMSOH กระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย, วันที่ 24 พฤษภาคม 2569

กระทรวงเกษตรอินโดนีเซียเสริมสร้างรากฐานสุขภาพสัตว์แห่งชาติ เดินหน้าก่อสร้างห้องปฏิบัติการผลิตวัคซีนแห่งใหม่

กระทรวงเกษตรอินโดนีเซียเริ่มดำเนินการก่อสร้างอาคารห้องปฏิบัติการสำหรับการผลิตวัคซีน ณ ศูนย์เภสัชภัณฑ์สัตว์แพทย์ Pusvetma (BBVF Pusvetma) เมืองสุราบายา จังหวัดชวาตะวันออก พิธีวางศิลาฤกษ์ดังกล่าวจัดขึ้นเมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2569 นับเป็นจุดเริ่มต้นของการยกระดับฐานโครงสร้างพื้นฐานด้านสุขภาพสัตว์แห่งชาติ และเป็นการลงทุนระยะยาวเพื่อสนับสนุนความมั่นคงทางอาหารของอินโดนีเซีย

นาย Agung Suganda อธิบดีกรมปศุสัตว์และบริการสุขภาพสัตว์ กระทรวงเกษตรฯ ระบุว่า การก่อสร้างห้องปฏิบัติการผลิตวัคซีนแห่งนี้มิใช่เพียงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางกายภาพเท่านั้น แต่ยังเป็นส่วนหนึ่งของความพยายามในการเสริมสร้างขีดความสามารถของประเทศให้สามารถผลิตวัคซีนสัตว์ได้ด้วยตนเอง พร้อมเชิญชวนทุกภาคส่วนให้สนับสนุนกระบวนการก่อสร้างให้เป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนด เพื่อให้ภาคปศุสัตว์ของอินโดนีเซียได้รับประโยชน์อย่างเป็นรูปธรรม

นอกจากนี้ กระทรวงเกษตรฯ เห็นว่า ความท้าทายจากโรคสัตว์ที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องทำให้การพึ่งพาตนเองด้านการผลิตวัคซีนสัตว์มีความจำเป็นเร่งด่วนมากขึ้น ห้องปฏิบัติการแห่งใหม่จึงคาดว่าจะช่วยเพิ่มกำลังการผลิต พร้อมสนับสนุนการจัดหาวัคซีนที่มีความปลอดภัยและเพียงพอต่อความต้องการภายในประเทศ การดำเนินการดังกล่าวยังมีส่วนสำคัญต่อการควบคุมโรคสัตว์ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการผลิตน้ำนมและไข่ในฐานะแหล่งโปรตีนจากสัตว์ของประชาชน

ขณะเดียวกัน อาคารห้องปฏิบัติการที่จะก่อสร้างขึ้นได้รับการออกแบบให้มีมาตรฐานที่ทันสมัยมากขึ้น ครอบคลุมมาตรการด้านความปลอดภัยทางชีวภาพ (biosafety) และความมั่นคงภัยทางชีวภาพ (biosecurity) เพื่อให้ BBVF Pusvetma มีความพร้อมและความสามารถในการตอบสนองต่อภัยคุกคามจากโรคสัตว์สำคัญเชิงยุทธศาสตร์ รวมถึงเสริมประสิทธิภาพการให้บริการด้านสุขภาพสัตว์ในระดับประเทศ

โดยสรุป การก่อสร้างห้องปฏิบัติการผลิตวัคซีนครั้งนี้เป็นก้าวสำคัญในการเสริมสร้างความเป็นอิสระด้านวัคซีนสัตว์แพทย์ของประเทศ พร้อมคาดหวังว่าสิ่งอำนวยความสะดวกที่ทันสมัยจะช่วยเพิ่มขีดความสามารถและคุณภาพการผลิตวัคซีนของ BBVF Pusvetma เร่งพัฒนานวัตกรรมวัคซีนภายในประเทศ และทำให้อินโดนีเซียมีความพร้อมมากขึ้นในการรับมือกับโรคสัตว์ ตลอดจนรักษาความมั่นคงทางอาหารบนฐานโปรตีนจากสัตว์อย่างยั่งยืน

ที่มา: BBPMSOH กระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย, วันที่ 24 พฤษภาคม 2569

ซาอุดีอาระเบียเปิดทางนำเข้ากุ้งอินโดนีเซียอีกครั้ง หนุนการเร่งขยายการส่งออกสินค้าอาหารทะเล

เมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม 2569 สำนักงานอาหารและยาแห่งซาอุดีอาระเบีย (Saudi Food and Drug Authority: SFDA) มีมติเห็นชอบข้อเสนอของอินโดนีเซียในการเปิดอนุญาตการส่งออกกุ้งและผลิตภัณฑ์กุ้งจากอินโดนีเซียไปยังซาอุดีอาระเบียอีกครั้ง ความคืบหน้าดังกล่าวนับเป็นโอกาสสำคัญสำหรับผู้ประกอบการอาหารทะเลของอินโดนีเซียในการกลับเข้าสู่ตลาดซาอุดีอาระเบีย ซึ่งเป็นตลาดที่มีศักยภาพสูงในภูมิภาคตะวันออกกลาง และมีความต้องการบริโภคผลิตภัณฑ์ประมงเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

นาย Budi Santoso รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการค้าอินโดนีเซีย ระบุว่า การตัดสินใจของ SFDA ในการเปิดอนุญาตการส่งออกกุ้งและผลิตภัณฑ์กุ้งจากอินโดนีเซียอีกครั้งนับเป็นข่าวดีต่อภาคการส่งออกของประเทศ พร้อมคาดหวังให้ผู้ประกอบการใช้ประโยชน์จากโอกาสดังกล่าวอย่างเต็มประสิทธิภาพ ทั้งนี้ การส่งออกกุ้งและผลิตภัณฑ์กุ้งจากอินโดนีเซียไปยังซาอุดีอาระเบียได้หยุดชะงักเป็นเวลาประมาณ 8 เดือน นับตั้งแต่วันที่ 7 กันยายน 2568 หลังเกิดประเด็นเกี่ยวกับการปนเปื้อนสารกัมมันตรังสีซีซีเอ็ม-137 ในสินค้ากุ้งจากอินโดนีเซีย ส่งผลให้ SFDA ระงับใบอนุญาตส่งออกของผู้ส่งออกอินโดนีเซียจำนวน 4 ราย

ในส่วนของกรณีปัญหา นาง Fajarini Puntodewi อธิบดีกรมพัฒนาการส่งออกแห่งชาติ กระทรวงการค้าอินโดนีเซีย เปิดเผยว่า อินโดนีเซียได้เปิดการหารือกับ SFDA เพื่อชี้แจงและตอบสนองต่อประเด็นดังกล่าว พร้อมจัดทำรายงานสนับสนุนด้านความปลอดภัยของผลิตภัณฑ์กุ้งอินโดนีเซีย เพื่อให้ประกอบการพิจารณาให้สามารถกลับเข้าสู่ตลาดซาอุดีอาระเบียได้อีกครั้ง ภายหลังจากการพิจารณาล่าสุด SFDA ได้มีคำสั่งให้ใบอนุญาตของผู้ส่งออกทั้ง 4 รายกลับมาใช้ผลบังคับใช้

นอกจากนี้ ความพยายามในการเปิดตลาดส่งออกกุ้งและผลิตภัณฑ์กุ้งไปยังซาอุดีอาระเบียอีกครั้งเกิดจากการบูรณาการระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องของอินโดนีเซีย ได้แก่ สำนักงานควบคุมอาหารและยาแห่งอินโดนีเซีย คณะทำงานเฉพาะกิจด้านซีซีเอ็ม-137 ภายใต้อำนวยการประสานงานด้านอาหาร กระทรวงการค้า กระทรวงกิจการทางทะเลและประมง สถานเอกอัครราชทูตอินโดนีเซีย ณ กรุงริยาด และสำนักงานทูตพาณิชย์อินโดนีเซียประจำกรุงริยาด ซึ่งได้ประสานความร่วมมือกับ SFDA อย่างใกล้ชิด

ปัจจุบัน อินโดนีเซียมีบริษัทผลิตภัณฑ์ประมงจำนวน 63 แห่ง และบริษัทผลิตภัณฑ์ประมงแปรรูปจำนวน 18 แห่งที่ขึ้นทะเบียนกับ SFDA แล้ว บริษัททั้งหมดได้รับอนุญาตให้ส่งออกไปยังซาอุดีอาระเบียได้ ภายใต้งบเงื่อนไขการปฏิบัติตามขั้นตอนการรับรองปลอดการปนเปื้อนซีซีเอ็ม-137 ซึ่งเป็นมาตรฐานเดียวกับที่ใช้สำหรับการส่งออกไปยังสหรัฐอเมริกา กรณีดังกล่าวจึงเป็นโอกาสสำคัญในการฟื้นฟูความเชื่อมั่นต่อผลิตภัณฑ์กุ้งอินโดนีเซีย พร้อมสนับสนุนการขยายตลาดสินค้าอาหารทะเลของอินโดนีเซียในตะวันออกกลางอย่างต่อเนื่อง

ที่มา: Emiten News, วันที่ 25 พฤษภาคม 2569

อินโดนีเซียคงมาตรการส่งออกน้ำมันปาล์มเดิม ท่ามกลางการเปลี่ยนผ่านระบบบริหารการส่งออกสู่ DANANTARA

เมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม 2569 รัฐบาลอินโดนีเซียยืนยันว่าจะยังคงใช้กฎระเบียบการส่งออกสินค้ากรอบเดิม โดยเฉพาะนโยบายภาระผูกพันในการจำหน่ายภายในประเทศ (Domestic Market Obligation: DMO) สำหรับการส่งออกน้ำมันปาล์มดิบ (Crude Palm Oil: CPO) แม้รัฐบาลจะมีการปรับโครงสร้างกลไกการบริหารจัดการการส่งออกสินค้าเชิงยุทธศาสตร์บางรายการไปยังหน่วยงานใหม่ที่อยู่ภายใต้การกำกับของ Danantara Indonesia การยืนยันดังกล่าวมีความสำคัญต่อภาคน้ำมันปาล์ม ซึ่งเป็นหนึ่งในสินค้าเกษตรอุตสาหกรรมหลักของอินโดนีเซีย เนื่องจากเป็นสินค้าเกษตรอุตสาหกรรมหลักที่เกี่ยวข้องกับรายได้จากการส่งออก การจัดหาอุปทานภายในประเทศ และการรักษาเสถียรภาพราคาสินค้าอาหารสำหรับประชาชน

นาย Budi Santoso รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการค้าอินโดนีเซีย ระบุว่า ข้อกำหนดและภาระผูกพันด้านการส่งออก รวมถึงนโยบาย DMO สำหรับน้ำมันปาล์มดิบ จะยังคงมีผลบังคับใช้ต่อไป ทั้งนี้ อินโดนีเซียกำหนดให้ผู้ส่งออกน้ำมันปาล์มต้องจัดสรรผลผลิตบางส่วนเข้าสู่ตลาดภายในประเทศ เพื่อสนับสนุนการรักษาเสถียรภาพราคาน้ำมันประกอบอาหารสำหรับผู้บริโภคภายในประเทศ การเปลี่ยนผ่านครั้งนี้จึงมิได้เป็นการยกเลิกมาตรการควบคุมเดิม หากแต่เป็นการปรับโครงสร้างหน่วยงานที่มีบทบาทในการดำเนินการส่งออก

ภายใต้ระบบใหม่ การดำเนินงานด้านการส่งออกสินค้าเชิงยุทธศาสตร์จะทยอยเปลี่ยนจากผู้ส่งออกภาคเอกชนไปสู่ Danantara Sumberdaya Indonesia (DSI) ตั้งแต่วันที่ 1 มิถุนายน 2569 เป็นต้นไป ตามแนวนโยบายของประธานาธิบดี Prabowo Subianto ที่ต้องการเพิ่มความเข้มงวดในการกำกับดูแลการส่งออกทรัพยากรธรรมชาติ และลดการรั่วไหลของรายได้รัฐ อย่างไรก็ตาม กลไกด้านกฎระเบียบ อากาศส่งออก ภาษีหรือค่าธรรมเนียมการส่งออก ตลอดจนกระบวนการออกใบอนุญาตส่งออกจะยังคงเดิม โดยกระทรวงการค้ายังคงมีหน้าที่ออกใบอนุญาตส่งออกเช่นเดิม

ในระยะแรก ระบบการส่งออกแบบรวมศูนย์จะครอบคลุมสินค้าเชิงยุทธศาสตร์ 3 รายการ ได้แก่ ถ่านหิน น้ำมันปาล์มดิบ และเฟอร์โรอัลลอย (Ferroalloy) ขณะเดียวกัน ภาระการชำระค่าธรรมเนียมและอากาศส่งออกจะทยอยเปลี่ยนจากผู้ส่งออกภาคเอกชนไปยัง DSI เมื่อบริษัทดังกล่าวเข้ารับบทบาทด้านการส่งออกอย่างเต็มรูปแบบ กระบวนการเปลี่ยนผ่านคาดว่าจะดำเนินต่อเนื่องจนถึงสิ้นปี 2569 เพื่อรองรับสัญญาการส่งออกที่มีอยู่ก่อนหน้า และลดผลกระทบต่อผู้ประกอบการในช่วงปรับระบบ

รัฐบาลอินโดนีเซียให้เหตุผลว่า การรายงานมูลค่าการส่งออกต่ำกว่าความเป็นจริงและความคลาดเคลื่อนของใบกำกับราคาทางการค้าเป็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อรายได้ภาษี ค่าภาคหลวง และเงินตราต่างประเทศจากการส่งออก โดยเฉพาะในกลุ่มสินค้าโภคภัณฑ์ เช่น ถ่านหินและน้ำมันปาล์ม ทั้งนี้ ศูนย์วิจัย NEXT Indonesia Center ประเมินว่า อินโดนีเซียสูญเสียรายได้จากพฤติกรรมดังกล่าวประมาณ 40,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐต่อปีในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา อีกทั้งการปรับปรุงความถูกต้องของการรายงานข้อมูลการส่งออกในกลุ่มถ่านหิน ลิควิด และน้ำมันปาล์มดิบ อาจช่วยเพิ่มอัตราการขยายตัวของส่งออกอินโดนีเซียร้อยละ 0.62 และเพิ่มการเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศต่อปีประมาณร้อยละ 0.15

ที่มา: Jakarta Globe, วันที่ 25 พฤษภาคม 2569

กระทรวงเกษตรอินโดนีเซียเร่งกำหนดเป้าหมายพัฒนาพื้นที่ปลูกอ้อย 97,970 เฮกตาร์ พร้อมให้โรงงานน้ำตาลเร่งจัดทำข้อมูล CPCL ประจำปี 2569

เมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม 2569 กระทรวงเกษตรอินโดนีเซียเร่งรัดการกำหนดข้อมูลเกษตรกรเป้าหมายและพื้นที่เป้าหมาย (CPCL) สำหรับโครงการพัฒนาและการต่อยอดอุตสาหกรรมปลูกอ้อย ประจำปี 2569 เพื่อผลักดันเป้าหมายการพัฒนาพื้นที่ปลูกอ้อยระดับประเทศจำนวน 97,970 เฮกตาร์ ใน 11 จังหวัด โดยมาตรการดังกล่าวดำเนินการผ่านการขับเคลื่อนโรงงานน้ำตาลทุกแห่ง ทั้งรัฐวิสาหกิจและภาคเอกชน ให้มีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในการจัดทำข้อมูล CPCL และตรวจสอบพื้นที่ภาคสนาม

ทั้งนี้ นาย Ali Jamil รักษาการอธิบดีกรมพืชสวน กระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย ระบุว่า การเร่งรัด CPCL เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้โครงการพัฒนาอ้อยระดับประเทศสามารถดำเนินการได้ครบถ้วนตามเป้าหมายในปี 2569 ตามนโยบายของนาย Andi Amran Sulaiman รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร โดยได้ขอให้โรงงานน้ำตาลทุกแห่ง ได้แก่ บริษัท PT Sinergi Gula Nusantara (SGN) บริษัท PT Rajawali Nusantara Indonesia (RNI) และโรงงานน้ำตาลเอกชน เร่งสนับสนุนการจัดทำข้อมูล CPCL เพื่อให้เป้าหมายการพัฒนาอ้อยในปี 2569 บรรลุผลตามแผนที่กำหนด

กระทรวงเกษตรอินโดนีเซียเร่งกำหนดเป้าหมายพัฒนาพื้นที่ปลูกอ้อย 97,970 เฮกตาร์ พร้อมให้โรงงานน้ำตาลเร่งจัดทำข้อมูล CPCL ประจำปี 2569

นอกจากนี้ รัฐบาลอินโดนีเซียได้ให้ความสำคัญเฉพาะการขยายพื้นที่เพาะปลูกอ้อยเท่านั้น แต่ยังมีแผนพัฒนาระบบนิเวศอุตสาหกรรมอ้อยแบบบูรณาการตั้งแต่ต้นน้ำถึงปลายน้ำ เพื่อเสริมสร้างกำลังการผลิตน้ำตาลภายในประเทศ ด้วยเหตุนี้ กระทรวงเกษตรฯ จึงเร่งผลักดันการตรวจสอบข้อมูล CPCL ที่ได้ส่งต่อไปยังสำนักงานพืชสวนระดับอำเภอ เมือง และจังหวัด ตลอดจนหน่วยงานด้านการพัฒนาเทคโนโลยีและการปรับปรุงภาคเกษตรให้ทันสมัย (BRMP) เพื่อให้กระบวนการกำหนดพื้นที่ที่สามารถแล้วเสร็จโดยเร็ว พร้อมขอให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจัดทำเอกสารประกอบมติหรือคำสั่งที่ออกแล้วให้ครบถ้วน ถูกต้อง และทันต่อกรอบเวลาการดำเนินงาน

ขณะเดียวกัน กระทรวงเกษตรฯ ได้ร่วมมือกับ SGN RNI และโรงงานน้ำตาลเอกชน พร้อมเร่งใช้ประโยชน์จากศักยภาพพื้นที่ต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย CPCL ระดับประเทศ โดยพื้นที่ที่อยู่ระหว่างการสำรวจและระบุศักยภาพประกอบด้วยพื้นที่ของกองทัพบก กองทัพเรือ กองทัพอากาศ พื้นที่ป่าของรัฐภายใต้การบริหารจัดการของรัฐวิสาหกิจด้านป่าไม้ของอินโดนีเซีย (Perhutani) พื้นที่ภายใต้โครงการป่าชุมชน และพื้นที่ศักยภาพอื่น ๆ นาย Ali Jamil ย้ำว่า ความร่วมมือข้ามภาคส่วนเป็นปัจจัยกำหนดความสำเร็จของการพัฒนาอ้อยระดับประเทศ โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนวาระสำคัญด้านการพึ่งพาตนเองด้านน้ำตาล

โดยสรุป นาย Andi Amran Sulaiman รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย ยืนยันว่า รัฐบาลยังคงเสริมสร้างภาคการผลิตอ้อยให้เป็นส่วนหนึ่งของยุทธศาสตร์ใหญ่ในการบรรลุเป้าหมายการพึ่งพาตนเองด้านน้ำตาลของประเทศ โดยการปรับปรุงจะดำเนินการอย่างครอบคลุมตั้งแต่การเพิ่มผลผลิต การขยายพื้นที่เพาะปลูก ไปจนถึงการเสริมสร้างอุตสาหกรรมต่อเนื่องด้านน้ำตาล ทั้งนี้ การเร่งรัดข้อมูล CPCL และการมีส่วนร่วมของโรงงานน้ำตาลจึงเป็นกลไกสำคัญในการเพิ่มความมั่นคงของระบบการผลิตน้ำตาลภายในประเทศ และสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมอ้อยของอินโดนีเซียในระยะต่อไป

ที่มา: pontianakpost.jawapos, วันที่ 25 พฤษภาคม 2569